

Adam El Chaar

PRAHA ZLÍN PRAHA

**PODPOŘTE NAKLADATELE
PŘÍMÝMI NÁKUPY
NA JEHO ESHOPU**

**knihy, CD, DVD
a digitální produkce
se nabízí zde**

<http://www.eshop.carpe.cz>

**JE TO
KROMĚ JINÉHO**

LEVNĚJŠÍ!

Děkujeme a vážíme si Vaší přízně!

Adam El Chaar

PRAHA ZLÍN PRAHA

2016

Adam El Charr

Praha Zlín Praha

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření, je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Adam El Chaar, 2016*

© *Carpe diem, 2016*

Photo cover © *Barbora Benčíková, 2016*

www.carpe.cz

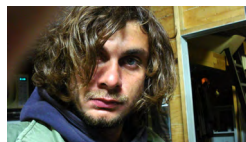
Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-7487-201-3 (epub)

ISBN 978-80-7487-202-0 (mobi)

ISBN 978-80-7487-203-7 (pdf)

O autorovi

Adam El Chaar začal psát v patnácti letech poté, co si přečetl sbírku básní Jima Morrisona **Divočina**. Jeho první báseň byla o pavoukovi, který mu lezl po noze. Potom, co zjistil, že ho psaní baví, zkusil to i s povídkami a zjistil, že ho to baví víc než básně. A že mu to i jde líp. Básně ale neopustil. Při psaní povídek volně přechází z reálných situací do (bá)snivých rovin. Mísí realitu se svými pocity, tedy to, co se děje kolem něj, s tím, co se děje v něm.

Prvně publikoval na gymnáziu v oficiálním školním časopise **Generace** a v podzemním studentském časopise **Degenerace**. Na vysoké škole se zamiloval a během tříletého vztahu nepsal. První povídka po této přestávce se jmenovala **Vikend**. Vyprávěla o skomírající milostné romanci a vyšla v literárním obýdéníku **Tvar**. El Chaar tam pak publikoval anuálně až do odchodu Boženy Správcové z redakce. Souběžně publikoval také v internetovém obměšičníku **Divoké víno**, kde mu byl nakloněn Ludvík Hess. Svou tvorbu tam dodává dodnes. Dvakrát se objevil v **Psím víně**, jednou v revue **Protimluv**. Psal do několika internetových i tištěných novin jako **Blesk**, **MF DNES** nebo **Rockandpop.cz**. Momentálně pracuje jako administrátor blogu a diskusí na **iDNES.cz**, kam se dostal skrz psaní svého blogu. V roce 2014 mu vyšla prvotina **Zlín Praha Zlín** (digitálně, Carpe diem).

O díle

V pokračování úspěšné prvotiny **Zlín Praha Zlín** autor nadále penduluje mezi dvěma konci republiky. Nakouknout s ním můžete také do Berlína a Cagliari. V povídkách zachycuje své představy o minulosti a budoucnosti, víru i strach. Nezávazně konverzuje s něžným pohlavím. Na Andělu potkává tajemnou dívku, která mu nedá spát. Autora tak poblázní, že přestane psát.

PRAHA

Sabotáž solárka

Dělám na louce u Benešova svíčku a ty si leháš vedle mě, aby sis se mnou vyfotila selfie, kterou si dáš na svůj profil. V kontaktě, aby tvůj přítel žárlil, protože včera někdo poustnul fotky, jak se vožralej culí od ucha k uchu, z každé strany jednu Rusku. Na fotce mám ústa od kebabu a náplast na bradě, protože jsem se zase řízl při holení, a ty lišácky mrkáš. Asi určitě bude žárlit a chtít rozbít kompjůtr.

Na Konopišti všude piští pávi a bažanti a koroptve se páří v neskutečně zelených zahradách, kde dřív Ferdinand d'Este pěstoval konopí a lovil dvacet zvířat denně. Poctivě je nechával vycpávat, dokud nevyrazil na výlet do Sarajeva a sám tam nekoupil kulku.

Trhám ze stromu systematicky žilkovaný list a podávám ti ho k nahlédnutí: „Ten zázrak!“ Ale ty to tak nebereš. Zapiš-tím jako páv a zmrskám tě klackem s alibi, že ti představím ten český zvyk: „Hody hody doprovody.“ Fotíš šneka. V depresi ležím v trávě v Růžové zahradě a chci spát, plynout, splynout, ale tvá netrpělivost mě budí.

Chceš pokračovat, stíhat solárko a běhat po běžících pásu ve fitku a nechat se okukovat svalouši. Spěcháš, chceš to useknout, tak tě schválně беру oklikou. Jdeme kol vyschlého rybníka, u něhož nápis „Nevstupovat! Nebezpečí výbuchu!“ působí bizarně. Navrhuju vyzkoušet to a ty říkáš: „Běž.“

Sedám si na pařez, kochám se Konopištěm a jen tak sedím a medituju. Taháš mě za rukáv.

„Ty se neumíš zastavit?“ obořuju se.

„Ne.“

„Tak se to nauč.“

„Já se to nechci naučit. Mám ráda aktivní odpočinek, ne pasivní.“

„Ale aktivní je právě uvolnit se a žít okamžikem. Pasivní je pořád dodržovat nějaký plán.“

„Ne, to je právě aktivní. Pasivní je někde celý den sedět a meditovat.“

„Neříkám, že máš sedět, ale zastavit se a nadechnout, oprostít se od chodeb města. Pak se začnou dít věci.“

„Ale ty se zastavuješ pořád.“

„Čím víckrát, tím líp.“

„Mě nebaví pořád být ztracená v lese.“

„To se neztratiš. To se právě najdeš.“

„Ale vždyť ani nevíš, kam jdeme.“

„Vím. Mám orientační smysl.“

„Tak pojďme.“

„Já nejedu někam, abych šel na nějakou prohlídku a zase jel zpátky. Jedu vypadnout.“

„V tom jsme rozdílní. Já potřebuju pořád něco dělat – poslouchat, číst nebo se na něco dívat.“

„Už s tebou nikam nepojedu.“

„Já s tebou nikam nepojedu.“

Pokračujeme v cestě a příroda nás usmiřuje. Z kono-pišťských kotárů se náhle noří sloup se sochou Sapfó, známou básnířkou z ostrova Lesbos a taky Lípa stříbrná. Fotím tě a vysvětluju ti rozdíl mezi slovy rozkoš a rozkošný. Je propastný.

„Rozkoš se často spojuje se sexem. Ale říct o sexu, že je rozkošný se dá jen ironicky. Když nějakému klukovi řekneš, žeš s ním prožila rozkoš, zapýří se, ale říct mu, že to s ním bylo rozkošné...“

Ve skupince obzvlášť košatých stromů sedí rodinka. Ptáš se jí na cestu do Benešova. Zatím lezu na strom a užívám si každou chvilku. Dochází mi, že se tak přírodně cítím vlastně díky tomu, že jsi městská holka. Být tu s nějakou hipísáckou objímačkou stromů, asi bych horoval pro návrat do Prahy jako ty. Že se protiklady přitahují a kompromisy jsou dobré hnojivo budoucnosti.

Poradí ti cestu.

„Oni možná sami neví, kde jsou. Věř mně. Dělej, co ti říkám já,“ parafrázuju Bohumila Stejskala opilý oklikou do zakleté reality. Svítí slunce, lehce prší a všechno je zelené úplně jak na Zélandu teď v raném rozbřesku jara, kdy je ta zelená ještě svěží, každý rok stejně nová, načež se i na tuhle novorozenou nevinnost začne vztahovat vor v zákoně stárnutí – rituál barvení.

Mezi tou vlhkou zelenou prosvítne pár snově červených stromů jak z filmu Kim Ki-duka. Červená se rusky řekne krásná. Červené jsou spánky bažantů, kteří se tu všude krotce kradou, protože ozvěna Ferdinandových výstřelů, který si vždy, když skolil jedno zvíře, řekl do deště: „Eště!“ a znova nabíjel, už utichla.

Už nespěcháš.

Učíš mě jíst jetel a já tě učím vystřelovat pampeliškové květy.

„Ale jsem ráda, žeš mi dal do těla. Lesně.“

Nesnesitelná těžkost lehkosti Bytí aneb Čau

Psaní je na ní. Únik, potřeba, třeba běžet Petřínem mezi líbajícími se páry. Ze všech sil se na svátek lásky snaží svými dotyky a slovy zachytit trest' toho citu, který zrovna raší a roste všude kolem a já šťasten, že jsem zproštěn té tryzny, pobíhám kolem. Zase jsem neodolal se sát, psát, vypsát, vysát, vyspat se ze svých dojmů, pojmů, příčinlivě vzpomínat, ostře a přiměřeně oplzle volit slova, abych si zachoval zdání výjimečnosti, kterou je ve skutečnosti jen moje samota.

Nastoupil jsem do tramvaje na Andělu a uviděl Adělu, to jsem ji ještě neznal. Sedl jsem si a sledoval ji v odpoledním slunci. Díval jsem se na ni a ona uhýbala, tak jsem taky uhýbal, ale pak jsem jednou neuhnul a ona taky neuhnula. Naše pohledy se setkaly a na vteřinu setrvaly. V tom mém byl brutálně něžný

zájem lízlý vstřícnou chlípností a v jejím mírný údiv. Velmi filmové.

Vypadala jako ze scény nějakého nového artového snímku postmoderní pražské vlny – fialové šaty a zelené punčochy nebo možná naopak, černé mozaikovitě náušnice odrážely slunce. Vystoupila na další zastávce. Na další jsem vystoupil z té devítky já a nastoupil do další dvacítky. Tam zase stála ona, patnáctka.

Mírně se usmála, což mi opravilo dojem, že předtím vystoupila proto, že jsem na ni tak hleděl. Zahleděl jsem se do ní, a tak nešlo jinak, než jí teď natvrdo vyseknout poklonu, že jí to sluší. Viděl jsem, že tuší, že můj zájem není čistě vizuální. Usmála se na mě jako Keira Knightleyová na Michaela Fassbendera v Nebezpečné metodě, když ho přemlouvala, aby jí místo té věčné psychoanalýzy naplácal řemenem.

Zeptal jsem se, jestli by nešla třeba na koncert a ona, že by šla ráda, ale je moc mladá. Tuto výmluvu jsem ještě neslyšel. Kolík jí tedy je? Patnáct - tolik kolik mně, když se narodila. Navrhl jsem tedy divadlo. Řekla, že možná. Vystoupila na Malostranské, kde na ni čekal lehce prošedivělý, také usměvavý otec. Šli do Besedy na výstavu Saudka. Vystoupil jsem za ní. Koketně se ještě ohlédla. Filmově.

Na fejsbuku mi napsala, že jde druhý den do Letňan na Majáles, tak jsem se tam taky vydal a marně ji hledal mezi milionem účastníků. Hodně holek. Rýmovaná realita. Kdo ovládne svůj strach, ovládne svou depresi. Kdo ovládne svou depresi, ovládne svůj život. Nečekej, nepřestávej.

Čekal jsem ve frontě na kukuřici a zapředl rozhovor s blondátou Eliškou. Měla sladký úsměv jako Iveta, ta Iveta, po které je veta. S klasem jsme pak šli na Kluse, který místo Ivety zmínil Zaorálka a poslal svou energii tibetskému lidu se slovy „Nenechme nás zabíjet“. Spustil sadu veselých songů a cválal jak zjančený po pódiu zabíhajícím hluboko do publika.

Zapadalo slunce, z pódia občas vystřelil ohňostroj a za kapelu se promítaly mandaly. Klus s čakrami rozprouděnými červeným vínem poskakoval, jako by chtěl vyskočit z těla, jako by ho zrovna pustili z kazajky a před každou písničkou říkal: „Dobrý večer.“ Každou chvíli se taky ptal: „Milujete lásku?“ nebo „Jste sluníčkoví lidé?“

Eliška byla kadeřnice. Říkala, že chodí klienty stříhat k nim domů, tak jsem si sundal kapuci a řekl: „Chtělo by to zkrátit, nemyslíš?“ Zasmála se a namítla, že k chlapům už stříhat nechodí, protože tuto službu často špatně chápali, pletli si stříhat a stříkat.

Adélu jsem nikde nepotkal. Desetitisícihlavé moře vířilo v mnoha proudech osudů a průhledů. Ta energie ve mně vygradovala na koncertě Midi lidí v jednu ráno. Pak jsem stál u zábradlí a najednou se na mě pověsila jedna holka a vyčetla mi, že se vůbec nebavím. Pak mi dala pusku a objímala mě. Bylo to celkem příjemné. Zeptala se, jestli s ní půjdu na rande. Řekl jsem, že jo.

„Takže ti nepřipadám úplně hnusná?“

„Ne.“

Říkala, že hraje poker, tak jsem se zeptal, jestli zná Novotného. Významně zvažněla a řekla, že jo a že mu dala i pár informací do jeho byznysu.

„Za kolik?“

„Nic mi za to nedal.“

Bulvární bonzačka, a ještě blbá. Furt sháněla cigáro a dávala mi podržet svoje víno, takže jsem se brzy omluvil, že jdu na záchod a odešel na vedlejší stejdž. Pak tam přišla taky, báběla a popotahovala. Byla v prdeli jak Iveta. Zahnal jsem pocity viny, které jsou kostrou deprese, s níž jsem jí právě odmítl pomoci.

Dostal jsem ale strach, že se mi to vrátí. Vytanul z minulosti. Vína se někdy tváří jako láska. Když ji člověk zamění, stane se strůjcem masochistické karmy, která pohltí slunce jako falešné ego.

Vina je brutální múza, kterou pronásleduješ. Pomrkává po tobě a odmítá tě. Cítíš slast z pokání, ale to pokání je falešné, protože je to pokání k člověku, ne k bohu. Vede k područí a strachu místo k bezpečí a víře jako láska.

Podíval jsem se na tu troskotající dívku a bez soucitu dupl na jednu z petek, které se válely po zemi. Začal jsem trsat. Pohyby svého těla jsem se pokoušel znovu nastolit svou rovnováhu v čase. Když na mě padl strach, ztuhl jsem, zmizel, ale pak to zase rozhýbal, zjevil se, uvěřil a časem i chytil rytmus, pak se otočil a už tam nebyla. Šel jsem za jinou a řekl: „Čau.“

Je zábavné porovnávat reakce. Takové Čau je třeba na Zélandu běžnější, než kašel. Proto už tam nemá takový účinek. V Česku je Čau pořád v plenkách. Následuje udivený výraz a zpětné Čau vyřčené tónem: „Tos mluvil na mě?“ Pak je to najednou jednoduché. Rozmluvím je a rozesměju. Seznámení s novým člověkem posvěť všechny události, které předcháze-ly, protože je to Osud, smysl.

V ranním metru seděla zrzavá Slověna vracející se z šich-ty v gumárně Continental. Vlastně ji z ní odvezla sanitka, protože se tam pozvracela a pak omdlela, ale teď už byla v pohodě a usmívala se. Vždycky se s někým chtěla seznámit v metru.

Domů jsem přijel s ránem roztoužen a nechtělo se mi spát jako Filipu Topolovi v písničce James Dean. Chtělo se mi dál žít, budovat, objevovat iluzi na běžícím pásu pomíjivých po-int. Ta protržená blána reality se spánkem zacelí a ráno to za-čne nanovo.

Konec a začátek jsou největší droga. To skutečné je ale za nimi, za emocemi, za věcmi, kterými si tak rádi krátíme čas a necháváme se jimi řídit. Přitom když je člověk zahodí, na ten prchavý moment je svobodný. Zahodit je je víra ve vědo-mí, lpět na nich je strach a nevědomost.

Když je člověk zahodí, cítí nesnesitelnou lehkost bytí, kte-rá je těžká v tom, že zjistí, „jak je to všechno vlastně lehké.

Je těžké cítit nepochopitelnou neschopnost to dělat pořád a navždy, lítost nad minulostí. Ta ji pak promítá do budoucnosti. Protože budoucnost je vlastně minulost a v pochopení minulosti je klíč k budoucnosti a všechno je to pořád přítomnost. Každá sebe banálnější situace dává všechny odpovědi na otázky Bytí.

Ta lítost je chaos emocí a jediná jistota co se týče pokroku, tvorby reality, budování života, realizace snu, spojování duality, její rození a ničení, je odvaha-víra. Její opak je pak strach-nevíra nebo taky víra, že je to špatné.

Střídají se a stírají v dešti vteřin. Život.

Spánek.

Horko

Slunce pálí. Sauna, nausea, pot. Domy skýtají plot proti neúprosnému slunci na cestě městem. Zpomaluji ve stínu, ale hned na příštím rohu horko trhá rekordy. Pražané se plouží a horují na horko jako zhýralí Káhiřané. Prahnou po siestě. Moudří ti jen obestření vzdušným oděvem, na chodidlech jen přivázanou podrážku či bosí. Blázni téměř nazí sklízí závistivé pohledy byznysmenů, kteří za své postavení platí poslušností trýznivému dres kódu.

Nyní ženy – všude kolem obnaženy, v sex-appealu dokořán rozpraženy spolu se sluncem praží Pražany nohami a rozhalenkami. Muži řízení přírodními zákony na ně vrhají frustrované pohledy. A ony? Spokojeny. A oni? Neukojeni.

Loudavě jako beduíni z Karáčí kráčí do křáčí, které buď popíchá, nebo pohladí. To se dozví.

Daleko je daň zimy. Léto!

Plný proud, kornout zmrzlíny, sliny se sbíhají na víc než jen na rub a líc, které máš stále – sluhu a krále. Den se s nocí prolíná, do srdce ti zatíná hlavu had. V novém opojení jsme obojetní – noc i den.

Tropickým vzduchem proudí intence malátných jižanů.

Po západu slunce se pocit změnil z denního běsnění v noční básnění.

Myšlenky se zpomalí. Měsíc hřeje.

Němá tvář přitahuje pohledy.

Obzor zůstává růžový a tyrkysový.

Něžné pohlaví zakrývá jen nejintimnější partie.

Famózní Soňa z FAMU

Opustil jsem svůj pavučinami prorostlý pokoj, který už půl roku nepoznal ženskou ruku (žiju tam půl roku), a na Palačáku vylezl z metra.

Lípy voní něco vo ní, saju je nosem, spolu se zplodinami velkoměstského provozu je to zvláštní směs romantiky. V noci se mi zdálo o jedné holce ze Zlína. Nedávno jsem ji viděl na tablu. V tom snu jsem ji miloval a domluvil jsem se s ní, že spolu budeme na nějaké akci tančit. Tam jsem ale zjistil, že nemá nohy, místo nich má protézy a vůbec jsem se k ní neznal.

Cítil jsem se pod psa. Za železničním mostem se blýskalo, dusný vzduch proudil, energie heatu a hejtu se bily v nepředvídatelných interakcích. Na náplavce sedělo pár ovíněných párů těšících se dešť.

„All the children are insane waiting for the summer rain, yeah,“ zakřičel jsem lajnu z The End. Byl jsem sám, nebylo proč moknout, tak jsem šel podél Vltavy do centra. Když začalo mírně kropit, postavil jsem se do futer Duende. Vrazila do mě Soňa a její oči hřměly a blýskaly jako nebe nad Prahou.

Znám ji z jedné akce ze Zlína. Křehká víla, ale tvrdošíjná duše. Její pohled píchá jako dýka, kterou má vytetovanou na vnitřní straně zápěstí. To je to místo, které když vám žena ukáže, tak je podle odborníků na řeč těla připravena sdělit vám číslo svého pokoje.

Telefonovala opodál a z kočičích hlav se odpařovala typická vůně. Pršelo jen mírně. Nevěděl jsem, jestli mě poznala a jestli jo, jestli na mě vzpomíná v dobrém, tak jsem tam jen dál stál a čekal, až půjde zpátky. Když se vracela, usmála se a dala mi free hug.

„Co tu děláš?“

„Jsem teď v Praze. Jsi tu s někým?“

„Jo, ale pojď přisednout.“

„A s kým?“

„S přítelem.“

„S kameníkem?“ Byla o něm tehdy řeč. Měl ji mít pevně v rukou.

„Ne, ten to neustál.“

„Fakt?“ neskřýval jsem radost

„Ale s jiným,“ sevřela soucitně rty. Ženě z paměti zájem muže hned tak nevyprchá.

„S novým?“ zeptal jsem a setrvačně veselým tónem v hlase skřýval zklamání z odsouvající se představy volného ringu.

„Jo, to ti pak řeknu. Pojď za náma.“

„Nechci křenit.“

„Klidně křeň.“

Kromě jejího přítele tam seděl ještě kamarád.

„Adama jsme potkaly s Barčou ve Zlíně na koncertě Fertilizeru,“ představila mě.

„Čau. Čau, Adam.“

„Stály jsme tam s Danem a s Geňou a on tam přišel za náma. Když jsme mu podávali jointa, tak řekl: ‚Já nehulím. Ani nepiju. Hledám svou duši.‘ Takže okamžitě miláček. Pak jsme tančily a on nám přinesl vodu.“

„Jó, stačí málo,“ zasmál jsem se zkušeně. „Duše a voda.“

Její přítel vypadal jako blondatý Pavel Liška a necítil jsem z něj ani náznak žárlivosti. Ten druhý byl takový radiantní a usměvavý.

Bezvadně se mi s ní bavilo. Dlouho jsem se s nikým dobře nebavil, vlastně jsem se dlouho vůbec s nikým nebavil.

Dobrá konverzace je jako zpověď – spojení, odpuštění, osvícení, krok do budoucnosti.

Soňa je invazivní, invitativní, invenční, iniciativní a lehce iracionální – všechno, co se mi na holkách líbí, co ani nevím, jak mi chybí, když to zrovna nemám přímo před sebou, tedy když mi to vlastně nechybí. Není divu, že je věčně zadaná. Sledoval jsem jejího chalana. Rozcuchaný komiksový týpek s rozvázanýma keckama.

Přestože jsme se tehdy ve Zlíně viděli jen krátce, Soňa se se mnou bavila, jako bychom byli staří známí. Nebyla to póza, spíš provázanost z minulého života. Nebo prostě jenom šarm. Už tehdy jsem jí řekl, že mi připomíná bývalou, podobná energie. Tenkrát mě politovala stejně jako dnes. Byla to jedna z těch sebevědomých holek, které upřímně litují kluky, kteří je nemohou mít.

„Jdu se za chvíli podívat za kámoškou na klauzury na UMPRUMku,“ prohlásila.

„To je dneska? Tam jdu taky.“

„Pojď se mnou.“

Její kluk tam měl dojít později. Šel ještě s kámošem pracovat na filmu, který spolu dělají o muži, který se rozvedl a zůstal mu jen pes. On se postupně stává tím psem nebo tak něco. Rozloučila se s přítelem zamáváním a kámošovi vlepila vlhký polibek. To bylo hodně alternativní i na umělecké kruhy.

„Ty jo, myslel jsem si celou dobou, že tvůj kluk je ten druhý.“

Přimělo mě to zamyslet se nad tím, jak se chovám ke klukům holek, které se mi líbí. Věnuju jim úsměvně okázalý zájem působený asi pudovým puzením k agresi. S jejím skutečným přítelem jsem se zas bavil jako s neškodným betasamcem. Naštěstí nikdo nic nepoznal.

„To je kámoš,“ zasmála se.

Proč jsem si to myslel? Divné vibrace. Co se vlastně stalo s kameníkem?

„Řekla jsem si, že mu dám všechno. A udělala jsem to. Ale on na to nedokázal reagovat.“

„Co bylo symbolem toho odevzdání? Sex?“

„Dala jsem mu svoje tělo, ale pro mě to znamenalo mnohem víc. A on mě odmítl.“

„Asi nastavilas moc vysokou laťku.“

„Vysokou laťku?“

„Jako žes mu to dala moc rychle a on zrovna neměl dost, aby dorovnal sázku. Láska je jako poker, kde jeden vsadí a ten druhý musí dorovnat. Když nemá nebo si nevěří, musí skončit.“

„Aha. No, pak jsem potkala toho kameníka a ten hned, okamžitě, že mi udělá dítě.“

„O kameníkovi jsme se bavili teď, ne?“

„Ne, to bylo o filmařovi předtím, než jsem začala chodit s kameníkem.“

„Aha.“

„Kameník teda hned, že mi udělá dítě a já jsem s ním do toho hned šla. Kdyby to dítě udělal, tak bych s ním asi pořád byla. Pak sliboval, že mi udělá další věci a další, ale nedělal nic. Já animuju, pořád kreslím, pořád něco dělám, ale kameník je zdlouhavý, pomalý.“

„A to tě nebavilo.“

„Ne. Navíc nám to moc nešlo v posteli. Říkali jsme si pořád, že se to časem naučíme.“

„Že se to zlepší.“

„Chápeš, on je kameník, takže buší. Já jsem květina, takže potřebuju...“

„Opatrně.“

„Trochu jsem ho to naučila, prostě: ‚Počkej, uklidni se.‘ Ale bylo to takové... Jak bylo tempo v sexu rychlé, tak ve vztahu bylo pomalé. Chtěla jsme s ním být a on třeba tvrdnul na fejsbuku.“

„Nedíval se na porno?“

„Díval,“ vytřeštila na mě oči, jako že jsem na to kápl. „Jsem za ním jednou přišla, dala mu pusku, podívala se na počítač a vyskočí na mě horný bitch. Jsem se zavřela v pokoji, tekly mi slzy a napsala jsem na dvě stránky, co v životě chci. Nějak mě to dostalo. Ne, že bych se s ním kvůli tomu rozešla, ale od té doby už jsem to brala jako: „Ukaž, co máš.““

„A on to neměl.“

„Ne. Ale už jsem to neřešila. V té době mi začal psát filmař. Nej dřív jednou za měsíc esemesku, ale nadupanou. Já jsem mu odepsala vždycky dlouhý text přes několik esemesek, protože toho ve mně bylo moc. Ale vždycky to končilo: „Čau, měj se.“ Nevěřila jsem mu. Já jsem se mu dala a on mně ne, měla jsem to uzavřené. Časem se jeho esemesky zestručnily, třeba: „Mám tě v srdci“. Pak jsme se potkávali na FAMU, chodili kolem sebe a cítili, jak ta energie probíjí, nešlo to nějak...“

„Ovládnout.“

„Teď jsme spolu už nějakou chvíli a on je čím dál větší miláček.“

„Omotala sis ho kolem prstu?“

„Chce si mě vzít,“ prohodila jen tak mezi řečí. „Určil už i místo na nějaké vesnici. Pak řekl, že tam náhodou budou točit i film. Ten film se jmenuje Svatokrádež.“

„To je jako náhoda?“

„Prý jo.“

Vešli jsme do UMPRUMky, která přetékala avantgardní mládeží a vystoupali do třetího patra, sekce sklo. Představila mě třem kámošům, kteří tam stáli.

„Robert, to je ten kameník,“ říká najednou.

„Aha, Adam. Těší mě.“

„S Adamem jsem se seznámila, když jsme byli spolu,“ vysvětlila kameníkovi.

Představoval jsem si ho jako chlapa jako horu. Zrzoun jak z Beverly Hills se vyhoněně křenil.

Soňa to měla parádně poklizené. S tímhle jsem byla, s tímhle jsem a to proto a proto. Takhle to bylo, takhle to bude. To, co mi říkala, znělo jako neprůstřelná obhajoba před soudem. Jistota, s jakou vše tvrdila, mi na tom haprovala. Nechávala trochu prostoru pro mystično – pootevřený konec se svatbou ve vesnici, kde budou točit film Svatokrádež. Bylo to celé jen film?

Šla časem s pulzující energií, jež ji vedla podél čaker ke kráse, s jasnou termovizí, jejíž žár mě přitahoval – její rázný krok, její hmatatelnost, jíž mi ale nebylo souzeno se dotknout, jen si s ní a o ní povídat.

Když je někdo takhle skutečný, osvobozuje všechny kolem sebe. Posedlost v druhých působí ti ztracení, ti mimo, kteří sají světlo jako černé díry. V přítomnosti skutečných se ocitnete ve stavu beztlíže a odrážíte se od nich k poznání.

Prohlídl jsem si se Soňou pár sklínek a pozoroval, jak kameníkovi povadl úsměv a sklopil zrak do země.

„Já mám ohledně svého bývalého vztahu hodně pochybností a nedokázal bych říct, jak to bylo. Těch verzí je víc, ne?“ zašeptal jsem Soni

„Když víš, kam jdeš, musíš vědět, odkud jdeš.“

„A s tím filmařem teda chceš být, jo?“

„Pokud mi udělá zdravé děti a bude se o ně starat, tak jo.“

Všude bylo horko a otevřenými okny dovnitř vanul lípou provoněný vzduch. Šel jsem si prohlídnout výstavu. V jedné místnosti stál filmař.

„Kde máš ženu?“

„O patro níž,“ usmíval se osvíceně. Vešel Lucien Zell.

„Hey man, you came to enjoy some art?“ zeptal jsem se a podal si s ním levou ruku, protože už vím, že pravou nemá.

„Yeah, but it's so hot,“ odpověděl znaveně a podal ruku filmařovi, který na něj napřáhl pravou stejně jako já kdysi, takže se pozdravili jako děti. Pořád se osvíceně usmíval, a pak odešel.

„Yeah, but people are cool when it's hot. Hot si cool.“

„Yeah, sometimes it's cool and hot at the same time.“

V obrazárně jsem se zeptal holky, která byla celá v červeném, který obraz se jí nejvíc líbí a čekal, že ukáže na nějaký červený, ale ukázala na tyrkysovou abstrakci, kde byla pak ještě tmavě modrá a černá, ale mezi halabala naplcanou barvou tam byla omylem i trocha červené. Byla z Akademie výtvarných umění.

„Avačka, jo? Slyšel jsem, že tam jsou samí namyšlení lidi.“

„Někteří jo, někteří ne. Co je to vlastně namyšlenost?“

„Když si někdo nevěří. Nevěří, že dosáhne toho, co chce. Obrní se vůči okolí, namyslí se.“

V jiné místnosti seděla na židli holka a usmívala se.

„Čemu se směješ?“ zeptal jsem se jí

„Na něco jsem si vzpomněla.“

„Na co?“

„Teď jsem se bavila s kamarádkou a jí přišlo divné, že jdu za týden na svatbu bývalého přítele mého přítele.“

„Bývalého přítele tvého přítele?“

„No, jeho bývalý přítel bude mít svatbu.“

„To ale je trochu divné.“

„Mně to právě vůbec divné nepřijde. Zním spoustu lidí, kteří by se nad tím vůbec nepozastavili. Kdybych šla na svatbu bývalé přítelkyně svého přítele, tak by to nebylo divné, ne?“

„Ne tak moc. A ten bývalý přítel se žení nebo...?“

„Jo, bere si ženu.“

„Já jsem teď viděl pár filmů o tom, jak se kluk, který má holku zamiluje do kluka, ale takhle obráceně ještě ne. Ale je to fajn, takový happyend.“

Vyšel jsem ven. Michal se tam hádal s přítelkyní a přihýbal si u toho z lahve vína.

Bouřka přešla jako planý orgasmus.

Vyrazil jsem na Anděla koupit rajčata.

Náživu aneb Chlast

Ze spánku v Riegrových sadech mě vytrhl hlas.

„Člověče!“

„Ano?“

„Jste v pohodě nebo jste nějaká mrtvola?“

„Ne, v pohodě.“

Slast spontánního snu byla ta tam, vrátila se racionální realita těla. Nejdřív jsem byl na toho sběratele kostí naštvaný, ale byl to vlastně uvědomělý občan. Před pár týdny jsem viděl záznam z pouliční kamery, kde muž na rušné ulici v Praze upadl do hypoglykemického šoku, a všichni tělo ležící na ulici mýjeli. Třeba ten pán jednou opravdu narazí na spáče, který bude potřebovat snickersku.

Taky mě napadlo, že je fajn, že nejsem mrtvola. Že jsem náživu, součástí všeho schopný a nepostradatelný, ve hře o smysl života, vesmíru a vůbec.

Ale žiju opravdu? Ne a plní mě to prázdnotou.

Odjakživa mám pocit, že mi život protéká mezi prsty. Snažím se najít nějaké styčné body mezi sebou a svým životem. Jsme jako manželé, kteří spolu přestali žít, když opadla prvotní zamilovanost, ale zapomněli se rozvést.

Většina dnů uplyne bez aktualizace, čas mi požírají plánné spekulace a chlácholení toho strachu, že mrhám životem. Moje vnitřní uspořádání je provizorium. Po spirituální krizi procházím transformací vědomí, ale je pomalá a nevím ani, jestli správná.

Možná bych se měl na tyhle věci vykašlat, rozvést se a začít zase dělat normální věci. Podlehli jsem ale puzení k regresi. Vrátit se a zjistit, kam se poděla radost.

Askeze mě vtahuje do vzduchoprázdna poezie a filosofie. Nekalím. Kalení je chemoterapie na rakovinu myšlení, která jinak bují jako plíseň. Zatím nevím, jak z ní vyrobit penicilin.

Básník Lucien Zell se vždycky potloukal po Praze, mluvil s lidmi, zpíval a byl spontánní a originální a nikdy nekalil. Já jsem tehdy kalil a chodil s holkou. Jednou jsme ho potkali a ptal se mě, jestli píšu. Řekl jsem, že ne, že jsem na to příliš šťastný. Být příliš šťastný ale znamená být nešťastný.

Posledně mi Lucien říkal, že už pije. Ptal jsem se, jak to. Řekl, že proto, že byl moc daleko od společnosti. To byl i můj důvod, proč jsem pil. To dostání se do společnosti přes chlast ale funguje a nefunguje zároveň.

Člověk má kolem sebe najednou pořád lidi, snadněji se seznámuje. Všechno vypadá OK, ale když se zamyslí dlouhodoběji, zjistí, že to, co chtěl, pořád nemá. Zato ztrácí i to, co měl předtím. Furt stejná a ještě větší frustrace. Má dvě možnosti. Pokračovat a smířit se nebo se nesmířit. Pak jsou zase dvě možnosti. Dát si něco silnějšího nebo přestat. Vždycky jsou dvě možnosti.

Abstinující alkoholik je pořád alkoholik. Když má opravdu depku, může zase sáhnout po té iluzi a démon alkohol se ho hned zmocní, protože ta iluze je moc krásná. Najednou se baví, má zase co dělat.

Luciena už křepčit po městě nevidám, vídám ho unaveného, zestárlého. Alkohol je dobrý toliko pro staré lidi, kteří už nedokážou sami tvořit zábavu nebo naopak pro mladé lidi, kteří se zabavit neumí. V prvním případě je to rezignace, ve druhém rebelie.

Alkohol, stejně jako další tzv. painkillery, třeba heroin nebo antidepresiva, zabíjí bolest. Pomáhá uniknout před nepříjemnými pocity, jako je třeba nenaplněnost života. I tím, že se ožerete jen o víkend, potlačujete tenhle strach. Víte, že budete mít co dělat, nebudete na to muset myslet. Ten strach je silný vždycky večer, kdy noc zjitří fantazii.

Žijeme pak ty klasické životy a udržujeme množství mozkových buněk v takovém limitu, aby nás myšlenky moc neobtěžovaly. Úzkost z nechápání své role v životě

vytěsňujeme do nevědomí. Vzniká závislost, protože ta úzkost se v nevědomí stává autonomní silou, nad kterou ztrácíme kontrolu. Alkohol a ta úzkost jsou jako dva póly jedné zeměkoule závislosti.

Závislost je hybná síla vesmíru.

Ten strach z nenaplněnosti života je negativní jen v případě, že ho vytěsníme. V případě, že se mu postavíme čelem, budí nás k aktivitě tvořit, hrát si, bojovat a bránit se proti mamonu zvířecí paniky z jistoty smrti, kterou jsme my lidé dostali do vínku spolu s inteligencí.

Závislostí máme i bez alkoholu hodně. Všechny ty psychické archetypy, mechanismy submisivity a dominance, potřeba jíst, cítit uznání, internet. Alkohol s sebou přináší alternativní realitu, ve které všechno perfektně funguje. Akorát umřete.

A co vlastně znamená být naživu?

Být režisérem svého života, každého svého kroku. Neustále se rozhodovat, cítit, racionalizovat, emocionalizovat, bažít po člověku a přibližovat se a zase se oddalovat od ideálu sebe sama.

Žít v italském manželství šedi a zázraku života. Bojovat proti smrti, zatímco stárnoucí tělo to řeší za tebe.

Věřit, že místo smrti přijde láska a tu smrt neutralizuje nebo ten rozsudek úplně anuluje.

Anna

Zeptal jsem se v Bajkáči na náplavce nějaké zrzky if there is place. Přikývla, posadil jsem se a sledoval týpka v kšiltovce s nápisem BOY, který všechny bavil psími kusy. Měl kocovinu nebo dojezd z éčka, tvářil se jako Bruce Willis v Pulp Fiction a dělal striptýz na stole. Kamarádka zrzky si ho natáčela na mobil.

Vzal kolo, které tam stálo a jen tak symbolicky na něm jezdil okolo. Přišel k němu nabušený týpek a z kola ho srazil.

Boy vstal a chtěl jít do bitky, pak si to ale rozmyslel. Nabušených týpků bylo několik.

Jeden z nich začal do Boye něco vyhecovaně hustit stylem „drsněj nigga z ghetta“ a vypadal, že má v sobě víc steroidu, než testosteronu. Když se vzdálil, Boy se chvíli rozhlížel kolem prázdným okem, a pak začal vřesťet.

Vzal ležící kolo a začal ho jako by túrovat směrem k teď asi deset metrů daleko stojícímu nabušenci. Vyhodil kolo předkem do vzduchu, zařval: „Já tě zabiju!“ a rozjel se vpřed. Svalnatý mamlas se otočil, a přestože byl míjen asi o dva metry, poslal Boye nečekaným direktem do zubů k zemi. Ten vzal hlavou kamenný odpadkáč a chytil se za ni. Když se vzpamatoval, klekl si na všechny čtyři a začal plivat krev.

„Do you want to take a walk?“ zeptal jsem se těch dvou holek. Byly z Ruska. Vzal jsem je na loďku. Šlapali jsme kolem Střeleckého ostrova. Xenie seděla na přidi a Anna, ta zrzka, ji fotila. Sukně jí sklouzla k bokům. Sledoval jsem její odhalené bílé nohy, jak šlapou.

Xenie to pak zabalila a Anna přijala mou nabídku zajít ještě do Sudu. Šli jsme po schodech dolů a sedli si do jedné z barových místností. U vyvýšeného stolu seděli Španělé, balili jednoho jonita za druhým, rozčileně konverzovali, plnili místnost dýmem a nevšíмали si nás.

Hledal jsem záminku ke zboření hráze. Vzal jsem její dlaň a začal v ní číst. Měla skoro nečitelné čáry. Nechal jsem si tu ruku ve své, jako by ani nebyla její a zamyšleně ji hladil. Pak jsem jí vzal i druhou ruku a začal ji líbat, jako by žádná hráz bývala nikdy nebyla. Připojila se k mému záměru, jako by na něj čekala.

„Najednou máš úplně jiné oči,“ řekla pátravě. „Takové sebevědomé. Až strašidelné.“

Žádná hráz nikdy nebyla.

Venku jsme se tráslí zimou a toužebně vzhlíželi ke střešům domů, které ranní slunce barvilo do žluta. Prošli jsme

prvním slunným místem a procítili ten zázrak nového dne, nového života, nového pocitu. Tepla.

Před jejím domem už slušně pražilo. Přemlouval jsem ji, aby jela se mnou ke mně. Řekla asi dvacetkrát ne, pak oukej.

A tady je v mém pokoji, který ještě nikdo neviděl. Lehá si do mojí postele. Vysvlíkám ji, až na sobě nic nemá. Vysvlíkám sebe, až na sobě nic nemám. Líbáme se. Dívám se jí do očí. Cítím blaho, že splním úkol.

„Chceš kondom?“ ptám se.

„Jasně.“

„Mám.“

„To máš štěstí.“

„Hned je najdu. Tady.“

„Jak dlouho je máš?“

„To nevím.“

„Nejsou prošlé?“

„To nevím.“

„Podíváme se. Hm, 2011.“

„Sakra, ale jeden, ještě jeden.“

„2008.“

S výrazem morální převahy zašátrala do kabelky na zemi a vytáhla zbrusu novou krábu.

Sáhl jsem jí na spoušť, a jako bych v té posteli byl na jednu sám. Lítala po obloze. Držel jsem ji jako papírového draka. Pak začala otevírat pusku jako ryba, která lapá po dechu. Dívala se mi do očí, jako by ve mně viděla zázrak. (Vypadala jako Keira Knightley v Nebezpečné metodě.) Pak sebou začala mrskat, jako by do ní někdo pouštěl eletkřinu.

Přitlačil jsem jí tam ruku a rtama se lehce dotýkal těch jejích, zatímco se její tělo střídavě stahovalo. Ne a ne to skončit, ale nikam jsem nespěchal. Užíval jsem si zvláštní přítomnost člověka skoro cizího jak v mojí posteli, mojí silou, vůlí i vinou prožívá rozkoš. Nemyslel jsem na ni ani na sebe, jen jsem ležel, dýchal a čekal, až se douďělá.

Když se to zastavilo, usmála se na mě a spokojeně poděkovala: „Spasiba.“ Usmál jsem se taky, dloubl do ní svým neukojeným chítčem a zeptal se: „You want?“ Kývla. Nasadil jsem si umělohmotný bránič početí, provedl potřebný úkon a opakoval ho pořád dokola, jak se sluší a patří.

Její tvář znovu nabyla ten výraz plný extáze. Líbal jsem ji a pořád se jí díval do očí. Uvážlivě jsem dávkoval svou rozkoš, protože její strop se nepříjemně rychle přibližoval. Hladil jsem ji po hebké pleti a líbal ji chvíli něžně, chvíli nenasytně, chvíli neslyšně, chvíli neslušně. Mlaskavě jsem polykal její sliny, volal svůj vrchol a zase ho odvolával, odmítal konec a zase se dovolával.

Dlouho jsem taktizovat nevydržel, slast se stala nesnesitelnou. Nastal ten kafkauský moment, ze kterého není návratu. V bezprostřední vidině smrti, která přináší zrození, jsem se rozběhl jako splašený oř. Cválal jsem k úsvitu v závěru filmu a neřešil žánr, protože tehle end vypadal happy. Na to tempo se zatvářila jako na blízké setkání třetího druhu.

Otevřeným oknem dovnitř vanul vlahý letní vzduch ospalého sídliště. Po čele mi tekla čůrek potu. Čas se zastavil. Omluvil jsem se celému světu za všechno a nastal němý klid. Příjemné přítomné zavřených víček mi po tváři rozlilo ještě vysmátější úsměv, než byl ten její při tom „Spasiba“, ale děkovat jsem nemusel, protože ona to taky zase nějak dokoulela do cíle.

Odkulil jsem se z ní, hleděl na svůj pokoj a cítil pokoj. Položila mi hlavu na hrud' a mířila hledím na mé mužství plasknoucí v použité ochraně.

„Líbilo se ti to?“

„Proč se ptáš? Vždyť's to viděl.“

„To byl ženský orgasmus?“

„Tys ho ještě neviděl?“

„Dávno. To máš štěstí, že míváš orgasmus. Některé ženy to neznají.“

„To je tím, že nejsou otevřené. A tobě se to líbilo?“
„Moc. Je to lepší než... Ne, nic.“
„Než co?“
„Porno.“

Falešná radost aneb Tři kroky ke společnosti

Jsou to takové malé smrti, ale zároveň zrození. Teda za předpokladu, že se s nimi smíříš. Když ne, následují další smrti, sebedestruktivní touha po zastavení toho všeho kolem aspoň na chvíli. Fakt, že řeka života je nezničitelná, nekonečná síla, je v tu chvíli pro tebe největším nepřítelem a vkládáš veškerou svou energii do marného boje. Plaveš proti proudu. Člověku je vlastní dělat nesmyslné věci. Plout po proudu by bylo bývalo snadné a krásné, ale úplná poslušnost zákonům Bytí je kýč.

Je na palici filosofovat před počítačem. Emoce jdou ven jen za přítomnosti jiného člověka. Snad i o samotě, ale určitě ne před falešným zrcadlem monitoru. Ta slova, která mě mají definovat, neznamenají nic. Jak krutá pravda! Opravdovým vhledem je rozptýlený pohled kolem sebe, kontext. Každá situace, kdekoli se ocitneš, v sobě nese odpovědi na všechny otázky Bytí. Jen je vidět!

Kdybych teď s někým osobně polemizoval, klidně bych slevil ze svého názoru. Klidně bych se vzdal úplně jiné ideologii, kdyby v tom byla láska. Láska je taky odpověď. Stejně jako je falešné zrcadlo monitoru, je falešná láska k poznání. Zároveň ale na každém šprochu pravdy trochu. Všechno naše konání teče v proudu pravdy, ať už ho konáme jakýmkoli směrem, protože všechno pomíjí a je střídáno něčím novým, sice třeba falešným, ale opět pomíjivým, tedy pravdivým, protože jediná trvalá věc na světě je pomíjivost. Pomíjivost je zároveň symptomem falešnosti.

Všechno je nic.

Kdybych byl teď s někým, byly by tam emoce. Emoce proudí ve vzduchu, ne v drátech. Emoce jsou falešná láska, protože pomíjivá, ale pořád lepší, než drátem do oka. Skrz emoce se dá chápat mnohem lépe, než skrz slova. Tohle tady je jen krácení dlouhé chvíle, které nezanechá žádné dílo. Možná povede ke zjednání osobního kontaktu, jenže se z nějakého důvodu nikdy nesnažím vypadat před druhými nějak dobře. Schválně se karikuju jako posel ironie osudu a druzí myslí, že to myslím vážně. A já pak nevím, jestli fakt jo nebo ne. Takže přitáhnu jedince, kteří jsou na tom podobně.

Vlastně se snažím najít někoho, s kým bych se cítil, jako když jsem sám. Ale to je právě ta dekadentní záliba v zrcadle - plavání proti proudu. Bájný Narcis se hrdě shlédl ve stojaté vodě a celý život pak zmateně hledal sám sebe. Narážel jen na zklamání - posměváčky nebo pochlebovače, které eventuálně vždycky začal nenávidět.

Člověk ožívá jen ve druhých.

Někde jsem špatně odbočil, ale ta křižovatka je tu pořád. Každou chvíli se rozhoduju jít tím špatným směrem. Jsem špatný, a přesto se musím mít rád. Nebo to naprojektovat do okolí a nenávidět ho. Je to volba, žel bohu nevědomá. Je třeba si ji uvědomit. Bůh je mrtev, ať žije bůh!

Kolem je moc věcí, které mě rozptylují. Musel bych se na to úplně soustředit. Nebo je to naopak? Není právě soustředění to zlo? Možná by bylo lepší dostředění a následné odstředění.

Od té doby, co jsem přestal kalit, nemám depky. Nic netrývá, nic nepomíjí. Není Já. Možná jsem to nebyl já spíš, když jsem kalil, ale zvykl jsem si na tu iluzi. Když jsem ji přestal kalením legitimizovat, zůstala tíživá prázdnota let. Jako bych běžel po dřevech na vodě, každé se pod mým nášlapem potápělo a já musel hned zase na další bez šance na odpočinek.

Všechno je volba, ale nikdy jasná. Vždy něco za něco, vždy na vahách. Ale vážit každý krok je blok. Jako zablokovaný

psavec nemůže psát, tohle je blok víry – strachu z rozhodnutí, z nebe dmuť. Pýcha prachu, který se vrátí v Bytí.

Myslím, že deprese hodně působí to, že člověk je tlačení k uniformitě – k Bytí jako ostatní. To ho uvrhuje do izolace, protože aby mohl být součástí ostatních, musí být sám sebou. Jakmile se vnímá a chová jako většina, ztrácí v ní své místo.

Symbolem této společenské vykořeněnosti je nucený úsměv. Nejspokojenější bývám, když se tvářím jako kaka-bus. Okolí si myslí, že jsem smutný a říká mi to. Začnu si vyčítat svůj domnělý smutek, až se opravdu stanu smutným. Stěžejní je tedy kašlat na to, co si myslí okolí.

Prvním krokem k jasnému místu ve společnosti je stát se sám sebou. Druhým je navázat se sebou vztah, jako by to byl někdo jiný a dělat si radost.

Třetím je vykašlat se na to a dělat to přesně naopak.

United Islands aneb Strach a víra

„Can you take a picture?“ ptá se mě rozjívená turistka. Tváří se, jako by mi dělala službu.

„Nou,“ tvářím se, jako bych jí vyhovoval. Úsměv jí ztuhne do zmatené grimasy. Něco takového ještě nezažila.

„Nevíte, jak se jmenuje ta kapela?“ ptá se mě příchozí paní, kdo to hraje dole na Kampě.

„Vím,“ odpovím. Okázale mlčím. Too cool. „Vložte kočku.“

Taky se tváří zmateně. „Vložte?“

„Kočku.“

„Vložte kočku?“

„Vložte kočku.“

Tourist z vedlejší strany si fotí selfie. Nakouknu do obrazu a zblejsknu se s ním. Fotím se rád, ale nerad fotím.

Dámy se chvíli snaží vložit kočku do svých zvukovodů. Kluci zrovna křičí něco o trepanaci. Z pátečního koncertu

na Mišmaši přijeli očividně beze spánku a při zvukovce do průsvitných těl ládovali pivo. Elektrifikovaní maniaci teď znepokojují víkendový dav přechlastanou kocovinou a surreálními texty. Hlavně emocemi, které čiší z jejich pomačkaných tváří na LCD obrazovce vedle pódia.

V emocích je vše. Skrz ně se dostáváme ven. Skrz ně ulpíváme. Tak je to se vším. Všechno má tendenci se nabalovat – strach i víra. Stačí zvolit správnou cestu. Ne, to by bylo moc jednoduché. Ale možná je to opravdu jednoduché. Možná jde o to nenabalovat a sám budeš nabalen – proudem, který je silnější, než tvá snaha.

„Strach je víra,“ zpívají Vložte.

Z mraků shlédnu na blondátého anděla s modrýma očima, který mezitím nahradil ty paní. Podívám se zase zpátky na mraky, jako by vedle mě běžně stávali andělé. Chvilí vypadalo, že bude pršet, ale pak tu šed' zneškodnil modrý podfuk.

Je hezčí, než nebe. Červené tričko s bílýma puntíkama. „Are you from Russia?“ vyžvejknu se.

„Cože?“ odtuší dočista nesluníčkově.

„Myslel jsem, že jsi z Ruska, tak jsem se zeptal anglicky,“ tykám jí familiérně v rodném jazyce.

„Vypadám jako Ruska?“ ptá se s polozájmem a rozhlíží se.

„Ztratilas někoho?“

„Ne, teprv na někoho čekám.“

Telefonuje. Zaplouvá do davu.

Nechávám se taky strhnout proudem. Jsa bloudem, loudím v okolních tvářích momentální štěstí. Jsem divný, ale nikdo mě nesoudí. Jsem pojašený a oni nejsou jiní. Snažím se žít okamžikem a tuhne mi čelist. Když se zastavím a opřu a podívám se na ty mraky, jak v klidu plujou a mění barvy i tvary, připluje mi myšlenka, která mě zpíjí.

Něco jako pochopení a smíření s tím, že se všechno mění a tedy nic není. Nic konkrétního, což je zprvu trýznivé, ale potom nádherné. Pak zase trýznivé, většinou. Myšlenka, která

by ráda ten strach i tu víru objala a smířila jako znesvářené sourozence, se usadí ve vědomí. Chlácholí svědomí jako nejlepší kamarádka.

V realitě se to projeví tak, že se usměju. Najednou na nic nemyslím. Samsára ten prchavý flashback nirvány nakonec vždy zastíní, ale teď je to fajn a potvrzené úsměvem kolemjdoucího. Srážíme se v mimoběžné nadduši a pršíme dočasné ukojení trpělivým pouštním květinám.

Původně jsem se vůbec nesmál na toho člověka. Jen mi vlezl do zrovna zoraného zorného pole. On se taky vůbec nesmál na mě. Záměry šly stranou, náhoda zmetamorfovala v osud. V přirozené evoluci se zase loučíme.

Plní mě to smutkem. Možnosti odplouvají stejně rychle, jako vznikly. Mohli jsme se prolnout i na intencionální bázi.

Most Legií je v rámci festivalu uzavřený pro auta. Většinou pořád někam spěchám, ale teď jsem uzavřený spolu s mostem. Užívám si jeho autoprázdno. Kráčím po tramvajových kolejkách jako sebejistý provazochodec. Nejdelší den roku bledne. Začíná i končí léto.

V souladu se svým energetickým stínem jdu, co noha nohu mine, a každé sám jsme svým kinem. Na chvíli nebo na vždy, je to jedno.

Všude kolem jsou krásní lidé, nesrovnatelně krásnější než v televizi. Jsem loose. To neznamená ztracený, ale rozviklaný. Na zábradlí dívka sedí, do mapy hledí.

„Tak si přisedni,“ říká mi svědomí a já ho nemůžu podělat. Je to úděl.

„Do you need a tip?“ ptám se a ona se začne smát. Znamená to totiž: „Nepotřebuješ dýžko?“

„Odkud jsi?“ změním téma.

„Chicago.“

„Zrovna jsem si zpíval blues.“ I'm a king bee, baby, want you to be my queen. Z Chicaga je blues a Ray Manzarek. Together we'll make honey this world has never seen. „Jak se jmenuješ?“

„Mayra.“

„Já jsem Adam. Máš rodiče z Mexika?“

„Z Paraguaye.“

„Hlavní město Montevideo.“

„Ne, to je Uruguay.“

„Počkej, vím. Ascunción.“

„Správně.“

„Je tam legální marihuana.“

„Ne, to je Uruguay. Lidi si to pletou.“

„A co tady děláš?“

„Před pár dní jsem přiletěla a zítra jedu na vykopávky do Břeclavi. Studuju archeologii.“

„Na jak dlouho?“

„Na měsíc.“

„Přijed' o víkendu do Luhačovic, je to z Břeclavi kousek. Bude tam takový malý fest'ák. Budu tam dělat slam poetry.“

„Náhodička. Dobrý kamarád v Chicagu dělá slam poetry.“

„Jo, je to z Ameriky.“

„V Česku to frčí?“

„Česko je special, protože se tady hodně improvizuje.“

„A o čem je tvoje slam poetry?“

„O tom, co vidím kolem sebe plus to, co se ve mně děje.“

„Tak něco zaimprovizuj.“

„Jdu po mostě a vidím tam sedět nějakou holku. Jdu za ní, sednu si k ní. Vyzve mě k tanci, k balanci. Láká mě to dolů do vody. Láká mě strach padat jako hvězdný prach. Pochopit úděl vody, do pohody. Vzepřít se falešnému snu svému, co upálí mě v stínu. Chci ji strhnout s sebou, ale ona se usmívá nevinně, věrně, věčně. Zůstává ve mně i po tom, co se ten sen rozplyne. Budou žně, tráva slehne, zbledne, zima zláká nevojáka vyplýtvat své sémě do zmrzlé země,“ slamuju se zavřenýma očima asi po sedmé v životě. Je příjemné nebýt rozuměný, protože není ani možnost, že budu neporozuměný.

„O čem to bylo?“

„Jen o tom, jak jsem tě uviděl a sedl si za tebou.“

„Nerozuměla jsem ani slovo.“

„To je právě fajn. Asi se bojím být nahý. Kdybys chtěla, vezmu tě někam na výlet.“

„A nejsi nějaký úchyl?“

„Ne.“

„To by přesně odpověděl úchyl.“

„A hodný by odpověděl: „Ano, jsem?““

„Ano.“

„Vlastně jasně. Normál by odpověděl: „Jo.“ a udělal by z toho vtip. Pozdě. Jela bys teda někam?

„Všude to znáš a ukážeš mi skvělá místa, co?“

„Přesně tak“

„A nebudeš mě chtít zavraždit?“

„Možná, Američanku jsem ještě nevraždil.“

Zdání nezklame

Šel jsem temnou ulicí za sluncem, v líci cval byl ráj. Sám jsem byl s tebou, kdyžs přišla na mou modrou loďku, u níž se houpal černý pes. Teda koupal. Skákal do vody pojašeně pro petku, a když se s ní vydrápal zpátky na náplavku (zbytečně, protože o kousek vedle mohl v klidu vyjít – bylo to takové to volně se svažující molo), petku pustil a jal se třepat sebou, aby zbavil svůj huňatý kožich vody.

Ta petka se vždycky skutálela zpátky do vody, a když ne hned, tak si s ní hrál, a nakonec tam stejně spadla. Chvíli se pak odhodlával, snažil se ji přivolat zpět silou vůle, a nakonec tam skočil. Pak petka někam zmizela. Šel plavat jen tak. Plaval a nevěděl proč tam je, tak mu tam něco hodili, aby měl důvod se vrátit, nebo ho podruhé zavolali, jinak by tam plaval dodnes, tele.

Pomalů jsem ztrácel důvod žít, kdyžs mi napsala, že přijdeš, že půjdeš pomalou chůzí náplavkou a já jsem ti odepsal, že

tě odchytnu a tančil na funky z Bajkáče. Sledoval jsem psa a osoby valící se po promenádě nebo válící se jako lachtani na kraji v o půl deváté ještě hřejícím slunci. Přišla a stoupla si za mnou na houpající se příplavek kavárenské lodi. Začala naše ničím nevyprovokovaná okovy přičinnosti neokovaná konverzace na téma, jestli je lepší sex z lásky nebo jestli je ok sex jen tak se všemi lidmi, kteří se nám líbí.

„Ale vždyť když se ti někdo líbí, tak je to láska!“

Oba jsme takové děcka, akorát ty jsi ženské děcko. Já jsem chlapské děcko, takže jsem větší děcko a ty jsi větší holčička. Jsem víc vodní, ty víc hoříš, jsem víc ztracený, ty víc hraješ hru na jinotaje, zatímco já ji беру vážně. Jsem psí tele, ty jsi ta kočka v okně, která se kolemjdoucího psa dole na chodníku vůbec nebojí. Vyzývavě ho pozoruje, protože ví, že na ni nemůže. Nechá ho vyštěkat, jen pozoruje a nic nerozporuje.

V parku na Palačáku jsme počkali na Báru, která přišla s týpkem z Petěrburgu. Zrovna dostopovali z Helsinek. Doletěla tam za ním, jen aby s ním dostopovala přes Tallinn, Rigu a Bialystok zpátky do Prahy. Za pár dnů spolu poletí do Petěrburgu. Nechápal jsem to a tys tvrdila, že chtěla být s ním co nejdřív. Já to nechápu, protože odmítám lásku. Chci se jenom náhodně zamilovávat.

Týpek z Petěrburgu se jen spokojeně usmíval, protože nerozuměl ani slovo, možná tak to slovo, což mu stačilo – že je v Praze se svou milou a pak bude v Petěrburgu se svou milou. Nebe nad Hradem hrálo barvama, že by se za ně nemusel stydět ani Van Gogh. Mluvili jsme o rozhodnutí. Většina se jich udá, aniž bychom si všimli. Najednou jsme rozhodnutí.

Nastoupili jsme do panoramatické linky sedmnáct. Přejeli přes most pod metronomem a najednou byla tma. Ze zastávky to byl ještě kousek podél velké silnice (v Rize je mnohem méně aut a v Moskvě se skoro nepije vodka) k velkému skleněnému baráku, u kterého bydlíš. Cestovatelé tam shodili bágly a šli

jsme do Liberálu, kde bylo plno (liberálů), tak jsme šli do Ouky douky, kde bylo volno.

Objednal jsem si čaj, byl ruský. Ruský kalhotky se řekne trusiki a polsky jahody truskawki. Dala sis víno, dali jste si jointa a ty ses rozpovídala. Bylo tě všude plno. Dělalas to v šestnácti s někým jen proto, že se ti líbil, ale nebyla to láska, bylo to jenom tělo, a duše jenom tolik (maličko). Teď tady bylo tvójí duše hodně a já jsem tě poslouchal, a pak přiznal, že poprvé jsem to dělal až v jednadvaceti s holkou, kterou jsem miloval.

„Jsem vlastně tvůj typ člověka.“

„Pročs teda říkal, že chceš spát se všema holkama?“

„Jsem to říkal spíš, jako že by to byl dobrý nápad,“ políbil jsem ti ruku, zapomněl zaplatit a spěchal na metro.

Metronom na místě Stalinova pomníku bezhybně stál, ale ve mně to žilo a zářilo všema barvama noci. Vyčural jsem se mezi auty a procítil přítomnost zase sebe sama venku z mlhy detailů.

Na zastávce stál chlapík s obřím surreálním obrazem se spravedlivě rozvrženou žlutou, zelenou, červenou a modrou. Na tom nesouvislý ornament z bílých cestiček.

Byl to Pařížan, ne artista, ale webmaster – obraz dostal darem. Jeho nejoblíbenější knížka je Stopařův průvodce galaxií. V Paříži bydlel kousek od hřbitova Pére La Chaise, kde jsem kdysi byl se svou milou na hrobu Jima Morrisona. Nemá rád hrob Jima Morrisona. Hezčí je ten Oskara Wilda. Velký ve stylu art deco. Morrisonův je malý.

„Wildův hrob jsem viděl ve filmu Paříži, miluji tě.“

„To jsem neviděl. Hollywoodský film, určitě plný kliše.“

„Ne.“

Jimi Hendrix na detoxu

„Jsou dobré úroky – pět procent. Časem ale můžou klesnout i na procento. Teď je zlatá éra spoření,“ charismaticky

chrлил chlápek ve stavební spořitelně. Kývl jsem a slíbil, že si to prostuduju a ozvu se mu, aniž bych to měl v úmyslu. Měl jsem přitom ten typický dívčí úsměv, který drolí omítku sebevědomí. Pravda nebolí, lež je zlá. Je vtipné žít s někým ve lži a vědět to a vědět, že ten druhý to ví a zůstat v té lži. Soulžití, soulžení, toužení, znásilnění se kvůli kráse koitu, kvůli plané spáse spojení, kvůli strachu z krachu tváří v tvář mase stydící se za se bez vědomí, bezbranně.

Kolektivní soulež, orgie sebelásky, gril grácie, jatka originality, směna samoty, orální obchod oblíbených komodit jako je instantní cit prázdných mott jako „Miluju tě moc.“ Miluju moc. Bonmoty bez tónu pohřbené v bontonu. Sbalení bázní, úhledně roztrídění podle jakosti, připravení na přání.

Zívl jsem a myslel, že jsem sám. Byl jsem sám, ale když jsem sám, tak aspoň jsem. Dolehla na mě živá potřeba se vyplakat. Už už jsem viděl na obzoru úlevu, ale nevěděl, jestli jí dosáhnu. Pláč je známka života. Nepřišla.

Zase jsem chytil vlnu, že všechno bude fajn, vrátil se do kolejí, udělal něco běžného, zběžného, mimoběžného, třeba něco pojmenoval a šel klidně spát s tím, že ráno moudřejší večera a ono pak fakt bylo líp, ale pro koho? Co měla být ta razantní změna, jejíž potenciál jsem v sobě živil? Ponurý klid minulého času.

V pravidelných smyčkách žiješ periferními náznaky, které sklízíš jen, když polevíš. Polevíš jen, když zrychlíš. Potom. Všechno potom. Dělaš to pro ten okamžik, kdy se to vyčerpá, unaví, naplní, vyprázdní, přeteče, proteče, odteče. Slovo je dost, ale čin? Čin čin čaj.

Odložený ochabl ten sval, který světil cval. Lascivně teď válcuje scénu beze svědků. Končí v nejlepším bez dovětku, aby mohl zase začít. Takový je cyklus, a když ho přijmeš, tak jsi pán. Ale já chtěl víc, než tuhle bitvu u Lipan. Chtěl jsem zachřestit, rotovat, túrovat, ne být zakletý v pekle emocí. Chtěl jsem. Co jsem to chtěl?

Naved' mě svou chůzí. Jsi chytřejší, než já. Ale o chytrost nejde. Ani o nenávisť ani o přívětivost. Jde o něco fingovaného, co vyvstává, když přestaneš hledat slovo, větu, cit. Po čem se natahuješ, když ti schází žít. Do prázdna. Jde o ten pohyb.

Zdá se, že to nepodléhá dynamice psychiky a je to kdykoli dostupné, ale ve skutečnosti se musíš pekelně snažit. Nebo ne? Ne, asi ne. Bývalo to tak snadné. Každý den jsem se vedle toho probouzel a pořád to cítil. Na dotek.

Co čekat od času? Nádech, výdech. Odplaty. Sám v megabytu. Zvenku je slyšet pleskot kopačáku. Obloha hraje decentními barvami soumraku. Ještě je habaděj světla.

Dnes jsem byl na vernisáži v GAMU, galerii AMU. Soňa říkala, že tam má výstavu. Plno upírů a Soňa ukázala na televizku s chaotickými záběry z kamery v komíně, ve kterém hledala hada, který jí utekl. Teda uplazel.

„To je ta výstava?“

„No, je to spíš pro náročnějšího diváka.“

„Pěkné vlasy,“ řekl jsem nějaké zrzce. Doširoka se usmála. Měla zkažené zuby. Vylezl jsem ven na Karlův most, řekl si: „Dost!“ a šel na náplavku. V Bajkáči se chystala kapela. Lidi jedli, pili a kouřili.

Soňa říkala, že ji ten zevl nudí, že se vůči němu ztvrdí. Z té tvrdosti se pak usmála. Vypadalo to zvláště. Nebylo to s ní nic fyzického. Jen takový dobrý feeling jako na dovolené, když jsem tam s rodičema a ona se svýma rodičema a ti rodiče se znají a kalí spolu a my jsme někde u moře a usmíváme se a do ničeho se nehrneme. Čas je ocas, kterým vrtíme jako psi. Ale teď tam nebyla.

Napadlo mě, že bych si něco napsal. Něco jako: „Ticho těší.“ Ale pak jsem nemohl nikde zakotvit. Opřel jsem se o stěnu a hleděl na ženu, stalkoval její emoce. Za ní se na hladině Vltavy lesklo slunce, oslňovalo mě. Zapálila si cigáro, její dech se obarvil dýmem. Všimla si mého pohledu a informovala kamarádku, že ji někdo sleduje.

Kamarádka se podívala.

Vynaložit úsilí

Pavel valil stylem strýce Pepina rozsáhlou story o kámošovi, který pije kvanta kafe. „Budeš mi to muset nahrát jako audioknihy,“ chtěl jsem vtipně poznamenat, až se bude nadechovat, ale byl řádně rozjetý. Soňa příčinlivě naslouchala.

„Vypil devět kafi a sbalil ségru holky, která ho nesnáší. Ta holka si ho vzala do pokoje a zamkla za ním. Zeptal se, jestli je neuslyší její rodiče. Uklidnila ho, že sice spí vedle, ale stěna je zvukotěsná. Svlékla se do naha a řekla mu, že si s ní může dělat, co chce. On po těch devíti kafích to vzal vážně a řekl jí, ať se otočí. Pak si s ní fakt dělal, co chtěl.“

Přišel Tomáš, Sonin kamarád, teda přítel. Mám ho pořád zafixovaného jako kamaráda, protože když jsem se s ním před týdnem seznámil, myslel jsem, že je Sonin kamarád a její přítel že je blondák, který vypadal jako Liška (ten se prý jmenuje taky Tomáš).

Jen tak z hecu jsem nadhodil, že Dan, skrz kterého jsem se se Soňou a posléze i s Pavlem seznámil na koncertě Fertilzeru, je super člověk, ale moc si s ním nepokecám, protože je věčně vyhulený.

„S Danem je fajn právě to mlčení. Můžu s ním klidně mluvit a necítím se trapně. Dan je čistý,“ zasnila se Soňa.

„No jo, ale proč tolik hulí?“ razil jsem racionalitu.

„Právě proto, že je tak čistý. Svět čistý není.“

„Ale hulením tu čistotu ztrácí. Čistota existuje jen v konfliktu.“

Soňa je taky čistá. Miluje svého kluka a díky tomu se mnou může jít klidně ven, bavit se se mnou o všem možném a být kamarádka. Většina holek, když má kluka, tak se mnou ven nejdou, aby tomu klukovi nedělaly starosti. Takový přístup ironicky provokuje to, že je balím. Soňa neevokuje žádné nutkání ji balit.

Přes počáteční rozpaky jsem se zakecal s Tomášem o antidepresivech. Jeho kamarád odjel studovat do Paříže, žral tam tripy a jednou jeho otcovi zavolali z blázince v Perpingonu, že jeho syn byl zbaven svéprávnosti a pošlou ho do vlasti eskortou za sto padesát tisíc. Druhý den ten kámoš zdrhl a přiletěl do Prahy, zatímco otec ho už hledal ve Francii.

Můj kamarád se oběsil na stromě v lese, ale větev se s ním ulomila. Po pár hodinách se probudil s krvavým šrámem na krku a znovu už se mu do toho nechtělo. Matka ho pak eskortovala do blázince v Kroměříži, kde pobyl čtyři měsíce. Dnes má dceru a maká v Makru na alimenty.

Když mi o téhle své anamnéze vykládal, řekl, že byl čtyři měsíce v Kroměříži. Já jsem mu rozuměl, že byl čtyři měsíce v Paříži. Zbláznit se v Paříži by mi bývalo znělo zajímavě. Tenkrát jsme se tomu zasmáli. Tomáš mi teď konečně vykládal o někom, kdo se zbláznil v Paříži.

Zatím přišla Janka, Pavlova holka. Čistá. Ti čtyři popíjeli víno a čas jim v opojení a páru ubíhal trochu jinak, než mně na černém čaji v singlu, takže jsem se rozloučil a vyšel do deště Starého města.

Při čekání na metro jsem se rozptýlil zrzkou.

„To máš tak normálně, ty vlasy?“ zeptal jsem se a dívka v černém klobouku kývla.

„Konečně někdo. Většinou zní odpověď, že jsou odbarvené. Takže ty jsi pravá zrzka.“

„Jo, je to prokletí.“

„Mně se to líbí. Kolik vás je, jedno procento?“

„To nevím. Hodně zrzek si vlasy barví.“

„Proboha.“

Vystupovala na Smícháči.

„Pracuju v nákupním centru Nový Smíchov v restauraci Nordze. Stav se,“ otočila se ještě, když vystupovala. Tamti mě tam tak nakazili čistotou, že jsem zapomněl vyptat fejsbuk.

„Nordze? Tak jo.“

Dostal jsem ten staromódní, rozverný pocit, jaké to je, mít na holku jen nějakou indicii, jak ji najít, ne tu vše (a proto nic říkající) kyberidentitu. Fejsbuk je frustrace, bažina, a přesto člověk nedokáže odolat a znova se do ní vrhat. Homérovy Sirény ho vsakují do záhuby. Všechno přechází do latence – jen slova, žádné emoce.

Zrzka žije. Abych ji našel, nebude mi stačit vytukat na klávesnici její jméno a příšerně zdloouvavě (akutní aktualita netu paradoxně působí časové vakuum), domlouvat rande. Budu muset vynaložit určité úsilí, vyhledat tu restauraci a koupit si tam rybu nebo něco.

V patnácti jsem se zakoukal na plovárně a každý den jezdil po městě na kole v naději, že tu holku potkám. Za týden jsem ji potkal. Ten pocit, když jsem ji uviděl jít po náměstí, neměl chybu. Člověk si váží jen toho, pro co vynaloží nějaké úsilí. Čím víc ho vynaloží, tím víc si toho váží.

To fejsbuk topí v bažině falešné transparentnosti a bezprostřednosti. Ničí lety ověřený recept, ve kterém je zájem toho druhého potkat rýže. Náhoda mu napomůže (sůl). Osud je čistý stůl a zrovna zrozený pár pojí.

Místo, abychom na slunci své existence poletovali jako motýli, snováme si sociální pavučiny v temných koutech potlačených pudů a sosáme sny uvízlých emocí. Vzniká v nás netový smysl, který postupně odsává pozornost ze zraku, hmatu a dalších – pavouk, který chaoticky pochoduje, číhá a čeká na záblesk kontaktu.

Nordze.

Mohl bych ji zkusit najít na stránkách té restaurace.

ZLÍN

Luhačovický slam

Hned, jak jsem přišel, tak se losovalo. Byl jsem třetí. Stihl jsem před Sokolovnou vypít studenou Vincentku a šel rovnou na pódium. Svítlo na mě pětikilo, takže jsem nic neviděl. Byl jsem úplně sám. Ztlumil jsem hlas a mluvil. Kašlal jsem na slam, jen jsem spokojeně sdílel dobrý pocit vyjetý z bicyklu a šťastný, že už nejsem v penzionu Spokojené stáří, kde jsem předtím navštívil babičku.

Zastavil se tam čas. Je tam čas, kde na vás nikdo nečeká. Všichni společně čekají, až skončí čekání. Čekalo se na mě na tom slamu, přišel jsem pozdě.

„Vy tady čekáte na slam a já jsem byl zatím někde, kde se čeká na Godota.“

Fetoval jsem uznání plnými doušky ještě plný soucitu se setrvačnými součástkami Spokojeného stáří.

Ta moje šoubyznysová užitečnost byla ale jenom iluze. Realitou je užitečnost samotného života, který je živý jen, když si nic nenamlouváme, když víme, že nic nenasmlováme. Namlouval jsem publiku, co jsem viděl, upřímně.

Upřímnost je ale ten největší alibismus. Nevadí, nebyl čas filozofovat. Realita tří slamových minut je neúprosná a opojná stejně jako psaní právě teď. Stejně jako jsem se stylizoval při slamu, tak se stylizuju teď. Slam, blog, alkohol, adrenalinová moudrost, nekončící počínání, počítání, umírání.

Míjíme se v realitě a prolínáme v iluzích. Bažíme po společnosti, která je vedle konce tou největší nevyhnutelností. Drogou.

Čas občas proletí kolem coby pták či sršeň a nás to trkne – žijem! Trápíme se, ale žijem. Umíráme, ale žijem. Je to jedno, protože žijem. Žijem, i když žijem jen malichernostmi – blogem, slamem, islámem, sexem, tím, co bude v šest, tím, co

bylo v šest. Ty jsi to, ne net. Bývalá se vdala, má dvě děti, ty musíš zůstat stejný.

„Ginsberg si za čtení nikdy nebral prachy.“

„Mezi mnou a Ginsbergem je stejný rozdíl jako mezi mnou a pánem, co prodává tamhle rohlíky.“

Bohdan je paranoidně posedlý představou, že ho s někým srovnávám, že je zbožštělý Bohdan.

„Bláhovče, Bláhovče,“ slamuje sám se sebou, stísněný sveřepými sekvencemi slabik.

„Jestli nepřestaneš tolik kalit, tak tě to jevištní tokání přivede do hrobu, nebo se z tebe stane zavilý androš typu Brabence. Budeš solit svou slabikovou moudrost,“ říkám mu, ale jen v duchu.

„Nepiš o slamu,“ zapřísahá mě. „O slamu vím já, ty a pár lidí. Není to nic, o čem by se mělo psát, hledat v tom nějaké proudy, rozlišovat to, škatulkovat.“

„Já vím, že je to blbost, ale to prostě novináři dělají.“

„Tak nebuď novinář,“ říká Bohdan a já mu věřím.

„Možná bych mohl být kazatel.“ To mi taky vymlouvá.

Slam prostě je a má zůstat tam, kde je, tedy v tom okamžiku. Když mě napadne, jak něco zlepšit, tak to mám dát zase do toho slamu a ne o tom psát, na to se mám fakt vysrat.

„Když o tom chce psát, proč by nemohl?“ chladí hořícího Bohdana jeho holka Zuzana.

„Já o to nestojím,“ objímá mě Bohdan.

Slam je čiré vědomí a blog reflektované. Člověk paběrkuje mezi těmi dvěma světy zaseklý v egu.

„V poslední době mi dochází, že improvizace je prostě vybavování si toho, co ses už naučil, jaks to psal,“ jiskří pro změnu Bob Hýsek.

Už si to nemyslím, ale to je jedno. „Je to one a zároveň zero,“ řekl Bohdan a po svém se usmál.

„Ty o tom nechceš mluvit proto, že ti to jde. Nám to tolik nejde, tak potřebujeme k někomu vzhlížet.“

„Ale to je k ničemu.“

„Je to k ničemu, ale je to tak. Bohdan. Můj idol,“ ukážu na něj při slamu.

„Dneska nic,“ odmítá mi pomoci, ale když je po všem, podá mi ruku. Víte, jaké to je, když vám Bohdan po slamu, kde jste to fakt zkusili, podá ruku?

„Moc toho neříkáš, ale je to upřímné.“

Nebyl jsem moc ve formě, ale asi na dvě sekundy jsem se tam ocitl ve vzduchoprázdnu a opravdu slyšel svůj hlas mluvit. Jen ten moment je důležitý. Zárodek budoucnosti. Emoční improvizace. Bezprostřední pohled.

Na chvíli jsem jím mezi slovy ulpěl na očích Nikol, toho staršího týpka a Ondry Hrušky. Taky Vojty Skácela, když jsem zakřičel, že je třeba zbavit se pout jeho kultu na znamení toho, že jeho kultu se zbavit nejde.

A ta holka, která mi škádlivě z první řady řekla, že jsem dobřej, aby mě vykojila, protože jsem zrovna mluvil o tom, že když někomu řeknete, že je dobřej, tak mu vlastně ubližujete, protože si pak myslí, že je dobřej, a proto přestává být dobřej, a fakt mě vykojila, a pak mi dala devítku.

Bohdan pařil se Zuzanou, která vyhrála, na Call me úlet, a já jsem přemýšlel o tom, co napíšu o slamu. Nikol něco hledala v ajfounu.

„Pořád píšeš poloprůsvitné básně?“ zeptal jsem se jí.

„Jak víš, že jsou poloprůsvitné?“

„Smi je loni četla.“

„Si nepamatuju.“

Všechny děvy byly zadané a ty nezadané byly hned zadané. Denisa, co chodila s downhillovým skejťákem, se teď ochomejtala kolem čilichilli brejlouna. Seděla tam holka, co vypadala jak Eddie Sedgwick. Podal jsem jí levou ruku: „Je blíž k srdci,“ balil jsem ji, ale došel Filip Kartousek. Řekl jsem mu, ať jde do prdele a sám jsem šel do prdele.

Nikol na mě zamávala. „Já jsem na tebe byla zlá, že?“

„To nevadí, poslední dobou jsou na mě všichni z Hradiště zlí.“

„S těma holkama nemůžeš být prostě kamarád? Lucie je super holka, tak ji nekaž těma svýma kecama.“

„No jo, máš pravdu.“

Skácel vzal tác s nařezanýma rohlíkama s marmeládou a řekl, že je to marmisáž – vernisáž výstavy, která se hned konzumuje. Nabízel a všichni si vzali, i Miloš, který se pak všemožně snažil vecpat do setu Kolmého úletu, ale všichni ho fakovali.

Přitom je to jeden z nejlepších Djů, které znám. On si to všechno dělá sám. Nakonec kvůli nějaké chybějící přípojce vůbec nehrál.

Když vyšlo slunce, Miloš začal řvát nechutnou poezii. V těch největších výškách do toho nějací týpci vždycky zahoukali jak na fotbale. Exaltovaně řval svá psycha, kterými se tak rád prezentuje, a jedním dechem se diví, že ho žádná nechce, ať se s ní baví střízlivý či sjetý.

Miloše mívá fakt, že nejde o stav, ale o směr.

Sraženej

Po chvíli, co jsem byl na plovárně, začala bouřka. Postupně se všichni vyklidili a plavčík oznámil, že se zavírá. Zeptal jsem se, jestli mi vrátí vstupné. Odpověděl, že se zeptá, zaběhl do kanceláře, a když se vrátil, řekl, že teda jo.

„V pokladně?“

„Můžete plavat.“

„Plavat?“

„Necháme otevřeno. Jen pro vás.“

Moc se mi nechtělo, ale musel jsem. „Super. Díky.“

Odebral jsem se k bazénu s adrenalinovým procitem asertivního občana.

Vytasil jsem z batohu brýle, nazul je, skočil do vody a dvě hodiny jako metronom minutu po minutě ukrajoval

z vlekoucího se času, který plavčíci, nebýt mě, mohli trávit užíváním si nečekaného volna.

Když jsem vylezl, vylezlo i sluníčko. Začali se trousit lidi a brzy se plovárna zaplnila. Ani nevěděli, že za svou odpolední koupačku vděčí mně.

Sedl jsem na kolo a jel dolů do města s dobrým pocitem, že jsem se nenechal opít rohlíkem a taky z toho, že jsem uplaval pět kilometrů.

Vjíždím na kruhový objezd a najednou ležím na zemi. Jsem sražený. Červená Dacia mě předjela a zatočila do první odbočky z kruháče, kterou jsem zrovna míjel. Sejmula mě. Zavisťtěly pneumatiky, jak mě následující auto nechťelo přejet.

Člověk si spokojeně pje: „Dva roky jezdím bez nehod. S větrem se ženu o závod. Na mé obutí...“ A tak dále. A najednou je ta skleníková sebejistota v čudu stejně jako rameno a koleno. Nějaká ostřejší část kola mě taky bodla do nohy. Krvácím, ale život jde dál.

Naštvaně sbírám nepojízdné kolo a snažím se ho zprovoznit. Muž z přibrzdivšího auta se starostlivě ptá: „Jste v pořádku?“

„Asi jo, ale kolo ne,“ zbrkle se snažím nahodit řetěz a brzy jsem celý černý od oleje. I když se snažím chovat, jako bych jen zakopl, asi jsem trochu v tom, čemu se říká šok. A to jsem relativně celý.

Ze zadního sedadla svědkova vozu mě sleduje jeho kočkovitá dcera jako v kině. Zřejmě proto nad vším mávnu rukou. Až později mi dochází, že by se na tom dalo vydělat ještě víc, než na předčasně zavřeném koupališti.

Do strejdy z Austrálie v autě někdo jen ťukl zezadu a pořídil si za to pštroší farmu. Sice mu pštroši zdechli, ale na své nehůdce se slušně napakoval. Ekonomické konsekvence mě ale bezprostředně po mém pádu míjejí.

Viník po menším rozhodování zastavuje asi o padesát metrů dál. Roztřesený důchodce se nepříliš zúčastněně, ale lítostivě snaží sumarizovat, co se stalo.

„Já jsem zatačel a vy jste taky zatačel.“

„Ne, já jsem nezatačel.“

„Jo, vy jste nezatačel,“ skloní hlavu lítostivě na stranu. „Já jsem myslel, že jo.“

„Tak byste mi třeba mohl zaplatit to kolo.“

„To byste měl určitě. Byla to jasně vaše chyba. Na co jste myslel? Máte štěstí, že stojí. To mohl být průser jak prase,“ horlí svědek na viníka.

„Co tam máte? Přehazovačka. Dejte mi na sebe číslo.“

„Spíš vy mně, ne?“ Taky by se neměl starat o to, co je s mým kolem, ale samou radostí, že existuju, mi koupit nové. To mě ale taky napadlo až pak. Diktuje mi své číslo. Táhne z něj zatuchlý odér.

„Omlouvám se.“

„V pohodě, stane se. Příště opatrně,“ povzbuzuju dědu a usmívám se na kočkovitou svědkyni. Usmívá se taky. „Budete ještě něco potřebovat?“ ptá se svědek.

„Telefonní číslo slečny dcery. Nebo aspoň fejsbuk,“ napadá mě, ale odpovídám: „Ne, díky moc. Můžete jet.“

Belhám se směrem k domovu. Asi jsem měl zavolat Pomáhat a chránit a možná i záchranku. Sepsalo by se to, zrentgenovalo a pán by si možná líp zapamatoval, že na kruháči se cyklista nepředjíždí a že veškeré předpoklady, zda zatočí nebo nezatočí, jsou čistě hypotetické.

Měl jsem z toho pádu ale zvláště smířený a smířlivý pocit. Nebo možná spíš z toho plavání. Nebo z kombinace obou.

Když se člověk přiblíží smrti a novinovým titulům, cítí instantní radost, že je naživu. Ten pocit je vzácný a dělá nás lepšími. Pocit smrti v nás budí soucit a nadhled. Přítomnost. Něco se odblokuje. Nechce se vám volat fyzly na kajícího seniora.

Člověk by si měl věřit, že se rozhodl správně, i když to zpětně vnímá jinak.

Je vůbec dobré věřit a nedívat se zpátky.

I když vás ztama občas něco sejme.

Uraženěj

Druhý den se probouzím s bolestí v hrudi a krku, jako bych spolkl pecku z broskve. Bolest vystřeluje do uší. Páteř. Taký nemůžu zvednout pravou ruku kvůli bolesti v rameni. Dovandruju na koupák a koho nepotkám. Svědek s dcerou a s manželkou. Jdu za nimi do bistra.

„Vy jste tam včera byl, jak mě smetl ten pán. Nedal byste mi na sebe kontakt, abych na něho mohl přitlačit, kdyby mi náhodou nechtěl zaplatit to kolo?“

Zve mě, abych si k nim přisedl. Typ člověka, který rád všechno prodiskutuje.

„My toho pána známe. Pepa Mládek, trénuje tenis.“ Mládek, tenis.

„On je hodný,“ hlásí dcera a manželka přikyvuje.

„Já znám jeho syna,“ dochází mi

„On má dva. Marka a Petra, který má dredy,“ tvrdí dcera.

„Petr je jako můj brácha.“

Znám ho přes bývalou. Všichni nám vždycky předhazovali, že jsme si podobní, tak jsme párkrát někomu řekli, že jsme bráchové. Od té doby vždycky, když se potkáme, tak se bavíme, jako bychom opravdu byli bráchové.

„Ses dlouho neukázal doma. Mama už má strach.“ Nebo: „Už by ses měl ostříhat, mama je z tebe nešťastná.“ Vždycky mama, tatu jsme nikdy nezmínili. Příště, až se potkáme, tak ho zmíním.

„Jak se k tomu stavěl, to se mi vůbec nelíbilo,“ mračí se svědek na tatu. „Prej, tu přehazovačku ti zaplatím, jako by o nic nešlo. Kdybys zavolał policajty, tak dostane obrovskou pokutu. Já jsem to viděl, to bylo na papíry.“

„Dneska stojí oprava hodně peněz. Jednou jsem za servis zaplatil šest tisíc. Co když mi to nebude chtít zaplatit?“

„Kdyby nechtěl, tak mi zavolej. Sjedu k němu na kurty a domluvímu. Jinak jsi celý?“

„Bolí mě rameno, koleno a záda.“

„Mě bolí zub,“ směje se svědek.

„Mně se chce spát,“ zívá dcera.

„Tady máš to číslo. Jdeme do vody.“

„Díky moc.“ Potřesu si se všema rukou a zamířím na deku, abych si schoval mobil. Jsou mi v patách.

„Máme věci hned vedle tebe,“ směje se dcera.

„Osud,“ rozhodím rukama. Jako svědkyně by mi taky možná mohla dát číslo, ale její otec vypadá staromódně.

Doma na internetu zjišťuju, že pojistná událost pádu z kola s cizím zaviněním se dá řešit i bez účasti policie. Bylo by to lepší i pro viníka. Ušetřil by, protože by se to zaplatilo z jeho pojistky.

Volám mu. Nechce. Radši to zaplatí osobně. Bojí se postihu. Už je mi jasné, proč jsem nevolal policii – mluví suggestivně ublíženě. Jako bych ublížil já jemu, že jsem mu tam vjel a svým držkopádem narušil jeho poklidnou existenci. Už by to rád měl z krku.

Druhý den volá on mě. Že by teda toho teda šel. Nejspíš vygoogloval stejnou stránku jako já.

Do formuláře je třeba napsat, jak se to stalo včetně nákresu plus popis poškození kola.

„Tak to tam napište, já vám to pak podepíšu,“ snažím se vyhnout administraci.

„Mohli bychom si spolu sednout a sepsat to? Ať se shodneme, jak se to stalo.“

„Já si myslím, že je jasné, jak se to stalo.“

Vjel jsem na kruhový objezd a jel jako by rovně. Míjel jsem první odbočku doprava, když zezadu vyrazilo auto a do té odbočky vjelo. Bylo šest odpoledne a řidič nezapomněl dát blinkr.

„Dobře, tak se sejdeme.“

„Taky poškození kola se tam má napsat. Takže ta přehazovačka.“

A hlavní disk, zadní kolo a zadní brzda a šlapka.

A vůbec, člověče, chováte se, jako by mi vaše kozy ožraly rajčata a ne jako byste mě vlastní blbostí neohrozil na životě. Asi si neuvědomujete, že jste sundal cyklistu autem. Nejsem žádný hypochondr, ale měl jsem z toho šok, mám z toho bolest a dvakrát bezpečně už se na kole cítit taky nebudu. A vy mi budete z jednoho pohledu říkat, co se mi na kole porouchalo? (Přehazka byla celá vykloubená.)

Nesnáším arogantní cyklisty, jak se chovají k chodcům, že nedokážou přibrzdit a nadávají, když se jim na cyklostezkách, které jsou zároveň pěšími zónami, pletou do cesty. Na Zélandu zdobí tyto stezky výstižný nápis Share with care – Sdílejte se s citem. Ale to je pořád dětské pískoviště.

Ti, kteří sedí v autě, mají větší váhu i rychlost – zodpovědnost. Člověk si ji nemůže uvědomovat pořád. Auto je moc běžná věc a většinou se nic nestane. Člověk ale pak jednou stojí celý den na sluníčku na kurtu a pinká do tenisáku, až je úplně tumpachovej. V autě pak místo na to, co se zrovna děje, myslí na to, jak zlepšit klientovi forhend. Ale to není polehčující okolnost. Chvilková nepozornost - takový nevinný termín, ale následné scény už tak nevinné nejsou.

Chápu, že z toho třeba taky máte trauma, ale za to já nemůžu. Tím, že to budete bagatelizovat, nepomůžete ani sobě. Když už jste mě sejmul, tak mi aspoň spravte kolo. Navíc se to stejně bude platit z vaší pojistky, a ne z vaší kapsy, tak o co vlastně jde?

Když někoho sejmu, tak nejde o finanční vyrovnání, ale o účast. Lidem jako vy asi opravdu domluví jenom tučná pokuta od uniformovaného muže.

Občas mě řidiči míjí jen na chlup. Ale takhle mě sundat, to si ještě nikdo nedovolil. To je sakra chyba. Ironií osudu to zrovna není žádný velkohubý maniak, ale zrovna hodný tatík kámoše, trenér kultivovaného tenisu. Ale to taky není polehčující okolnost.

Tohle není žádné zatroubení klaksonu z metru do ucha ani vztyčený prostředníček. Dokud se mívá, tak se promívá. Ale když dojde k impaktu, viník musí kompenzovat. Nejen hmotně, ale i duševně, to jde ruku v ruce.

Začíná mi být líto, že jsem za prvé sedl na lep vaší ublížené image a za druhé vám navrhl tu pojistnou událost. Mělo se pořešit pěkně po mafiánsku. Domluvou.

„Mohl byste dnes v šest?“

„V šest odjíždím ze Zlína. Já ani nemám auto. Veze mě syn.“ Aha.

„Tak zítra ve stejnou dobu?“

„Dobře. Tak třeba v kavárně na Čepkově?“ To je hned u místa nehody. Má to po cestě z kurtů a dá se tam dobře zaparkovat.

Na zdraví se mě neptá.

Každopádně, kdyby náhodou v důsledku očividně potlačených pocitů viny chtěl tu story zušlechtit tak, aby z ní vyšel jako menší viník, zavolám.

Voraženej

Vzteky je důležitou ingrediencí odpuštění. Šlapal jsem do Hradiště na svém druhém kole a cestou potkával další řidiče, kteří místo aby šérovali, tak kérovali. Šoférovali jak širóni. Jezdí se v Česku ohleduplně? Možná ve srovnání s Blízkým východem. V průměru se Severní Amerikou (kromě Mexika) nebo Austrálií kulháme na obě nohy.

V Hradišti jsem Mládkovi napsal esemesku: „Dobrý den, omlouvám se, ale tu schůzku ruším. Formulář vyplním a pošlu Vám ho poštou. Jezdím na kole docela dost a řidičů jako jste vy mám plné zuby. Neberte si to osobně, jinak jste určitě dobrý člověk.“

Když jsem předevcírem hňácl, zaplavil mě takový adrenalin, že bych řidiči za ten trip klidně poděkoval. Když se to

člověku ale rozleží a naraženiny rozbolí, vidí to jinak. Viděl by to stejně, ale když nevidí u toho druhého žádnou sebereflexi, tak se to změní.

K věcem se má člověk stavět lidsky, ne bohorovně. Když jsem se předevcírem sbíral ze země, svědek se ptal, jestli jsem v pořádku. Viník mu odpověděl: „Je jenom odřený.“ Druhý den mi volá. Zeptá se, jestli jsem oukej? Ne. Mluví tak, jako bych ho měl utěšovat já. S takovým člověkem se mi nechce setkávat. Vyplním formulář, nakreslím, jak to vypadalo a pošlu mu to.

Nebudu s někým chodit po kavárnách jenom proto, že mě sejmul autem. To zavání stockholmským syndromem. Projel jsem si znova ten kruháč. Mládek si zřejmě myslel, že zatáčím proto, že jsem se držel vpravo, po obvodě kruháče. Nedával jsem ale žádný signál, že zatáčím.

Málokdy si mi stane, že mě někdo na kruháči předjíždí. Že by mě předjel někdo, kdo kruháč opouští hned v další zatáčce, tedy že mě uvězní ve čtvrtině kruháče, to se mi stalo poprvé. V neposlední řadě se na kruháči předjíždět nesmí.

Ať se kaje. Bez toho se odpouštět při nejlepším vůli nedá. Samozřejmě, co člověk, to názor. On to mohl vidět zase jinak. Ale svědek to viděl stejně jako já a klesla mu čelist. Není o čem smlouvat, co simulovat, co bagatelizovat.

Připomínám, že jde jen o princip, ne o žádné obvinění. Jde jen o to, aby pojišťovna viděla, že to zavinil on a kolo se zaplatilo z jeho pojistky. Zákon, podle kterého musela policie řešit každou pojistnou událost, už není. Pošlu tedy Mládkovi formulář s jednoduchým popisem situace a on to buď podčmárne nebo ne.

Mládek neví, že mám svědka. Předevcírem jsem ho před Mládkovými očima nechal ujet. Druhý den jsem ho ale náhodou potkal na koupáku. Takže nechám Mládku, ať ukáže, jestli se přizná i v případě, že si bude myslet, že mám jen svoje tvrzení proti jeho. Nech ho, hňupa. Neříkej mu, že je to moje.

Když nepodčmárne, sjede za ním na kurty svědek. Když ani pak ne a když mi nebude chtít zaplatit kompletní servis kola, taky dobře – bude se o něm vědět, že je srab a to je největší trest. Nepřipadá vám to jako odpuštění? Mně to připadá celkem fěr.

Frčel jsem podvečerníma Napajedlama zpátky do Zlína a tu na mě mává policejní hlídka. Co jsem provedl?

„Jedete po silnici. Máte jet po cyklostezce,“ ukázal příslušník na dvoubarevný chodník podél silnice.

„Nebyla tam žádná značka, že nesmím jet po silnici.“ V Hradišti třeba u silnice značka s přeškrtnutým kolem je. Tady ne.

„Jsou tu značky, že je tady cyklostezka. To stačí.“

„To jsem nevěděl, že je povinné jezdit po cyklostezce.“

„Píše se to v zákoníku.“

„To jsem nečetl.“

„Paragraf 963. Ukážu vám ho.“

Vytáhne z auta zafóliovaný papír jak ze základní školy a čte: „Cyklista je povinen využít cyklostezky, pokud se dá využít místo silnice. Vyřešíme to blokovou pokutou.“

„Tohle není moc známý paragraf. Stačí domluva, ne?“

„Lidi si stěžují, takže to musíme postihovat.“ Řidiči mají málo místa.

„Nebylo by lepší dát na silnici značku, než dávat pokuty za neznámý paragraf?“

„Symbolicky. Sto korun. Máte je tady?“

„Tak jo.“ Že bych jim je dal a jel? Ne, pěkně půlhodinka chladnutí a zvědavých pohledů kolemjdoucích, než orgáni vyplní lejstra. Podepíšu. Na odjezdu mi policista říká něco, co zní jako: „To neskladujte.“

Pak mi dochází, že říkal: „To jenom dneska.“

Myslel asi, že je to jenom dneska za stovku.

Jinak by to bylo asi za dva litry.

Nikde to není lepší

Dneska jsem nechal kolo doma a vyrazil pěšky. V kavárně seděli kámoši. Jeden, co napsal báseň o své histriónské bývalce, a jeden, co je vášnivý cyklista a umělec na volné noze.

„Výhoda práce z domova je, že se člověk těší mezi lidí. Je celkem problém, když žije s někým, kdo pracuje mezi lidma a naopak se těší na klid domova. Nejlepší je žít s někým, kdo nepracuje a má prachy,“ filosofoval zrovna. Pověděl jsem mu o své nehodě. Zavrtěl hlavou a řekl, že by nekompromisně volal fyzly.

„Asi jo, jde i o bezpečnost dalších lidí,“ napadlo mě a zeptal jsem se básníka, jestli nezarecituje tu báseň.

„Není to tady ideální prostředí,“ zavrtěl hlavou. Bylo to pouliční posezení francouzského typu. Za námi si povídaly dvě ženy středního věku o tom, že jsou unavené.

„Poslední týden v červenci a první v srpnu si беру dovolenou. Po čtyřech letech. Určitě se potkáme. Radši recituju za chůze,“ vymlouvá se.

„Nejdete někdo do kina? Je levné úterý. Vstup jen za devadesát devět korun.“ Viděl jsem se celou dobu v odrazu výkladního skla kavárny. Byl jsem tak nějak stísněný, ale postupně to ze mě opadávalo. Změnil jsem se. Chviléma se nepoznával. Hodně se směju.

Při tom smíchu se úplně vymykám sám sobě. Vždycky jsem se hodně hlídal, abych se nesmál, abych nevypadal nějak moc vesele. Teď se občas nechám, ale stejně rychle přispěchám svázat tu spontaneitu, abych neprovedl něco až moc pohodového. Třeba si nekoupil moc čajů.

Cyklista říká, že dneska nejde, ale že dávají dobré filmy. Třeba Běž, chlapče, běž z druhé světové války.

„Nejdu, chlapče, nejdu. Dal bych si nějakou huličskou komedii. James Franco, Seth Rogen nebo něco takového,“ oponuju.

„Žhavé výstřely,“ navrhuje.

„To dávají?“

„Ne.“

„Takové filmy se dnes už netočí. To byla éra extrémního humoru. Žhavé výstřely, Česká soda, Divadlo Sklep. Dneska se lidi bojí pořádně smát.“

Vyrazil jsem do kina a cestou míjel samé mladičké holky. Jakmile vyrostou, opustí tohle Baťovo zapomenuté město. Plní velkoměsta, až je v nich nakunděno, že se nedá dýchat. Provinční vísky zejí prázdnotou. Urbanizace.

Není špatné vydat se proti proudu, ke kořenům. Projít se po těch místech pěkně pěšky, nikam nespěchat, nic nehledat. Nechat z podvědomí vystřelovat vzpomínky na extatické dětství a mládí plné přítomnosti. Problém se Zlínem je, že ho máte za devět minut projítý skrz na skrz.

Padá na vás klaustrofobie. Celí upozadění zapadnete do Jabka, do knihkupectví. Bloudíte mezi regály a vzpomínáte na tu Cigánku, se kterou jste se tam před rokem seznámili. Napsali jste o tom povídku, která zrovna vyšla v Revue Pro-timlův. Napsali jste jí to a ona slibovala, že s váma dneska půjde ven, ale pak dostala teplotu. Sám bloudíte tam, kde teď místo ní pracuje nafrněná zrzka.

Všechno se se vším prolíná, a když jsme tomu otevření, dostane to disciplínu a z negace se to převrátí do pozice – opozice opice.

Na chlastu je blbé, že se z něj musíte vracet. Jste pořád na cestě a nemůžete si odpočinout. Bez chlastu jdete pořád vpřed jako namydlený vepř, totálně dimenzní. Bez ní ve mně zní její smích, rezonuje, vrací se v ozvěnách a já nevím kudy ven z ní. Prosí mě svými sny, abych se vrátil, ale včas vstávám z toho spánku.

Uvědomuju si, že jsou to jen moje výmysly. Čím dál víc procítám do toho, co je – neskonálá možnost, nezčeřená potence. Někdy se to zajídá, ale jen proto, že se člověku vnucuje

fatalita babylonu. On sám si vnucuje systém, sosá svou karmu jako bezesná ovce, sklízí ovoce svého svazu.

Sám mezi slovy, sám mezi stovkami slečen, které mě neznají, a já mám pocit, že tam někde mám hledat své místo. Mám hladový pohled, vytřeštěné oči. Prostě vypadám divně, známá zlínská persona. Každý hned zpozoruje, len čo ma zbadá, pretože mě zná. Rybařím dívčí oči. Občas se moje chemická rovnováha vyjasní tak, že jdu do hlubší kolize, než je jen otření se pohledem a několika slovy, jako s tou Cigánkou tady v knihkupectví, ale většinou mám pocit, že někam spěchám a taky někam spěchám, pořád někam, a pak, když jsem přede dveřma toho cíle, tak ho opouštím – je to jen kratochvíle – ta největší závislost, ze které kdybych se vymanil, konečně bych měl čas – zájem něco nebo někoho opravdu prozkoumat.

Nejzvláštnější na tom je, že to všechno přichází úplně nečekaně – to, co jsem si vysnil.

O patro výš v multikině další film, co hrajou, jsou Sousedi. Podívám se do programu. V hlavní roli Seth Rogen. Zase štěstí. Sedím vedle silnější zrzavé patnáctky kroupající popcorn. Dělí mě od ní jedno sedadlo, na kterém si rozprostře všechny věci.

Napřed ji nenávidím, chci jí je odhrnout, jako že půlka toho místa je moje, ale film mě tak vtáhne a rozesměje, že když při žlutých titulcích hraje veselá píseň, tak proti ní zho-la nic nemám.

Všichni odcházejí s úsměvem na tváři. Ideální film před party o páru kolem třiceti s batoletem, vedle kterého se nas-těhujou studenti a furt paří, a oni kují pikle, jak je vystrnadit.

Nejsem moc dobrý ve vyprávění filmů. Ani v tom nevidím moc smysl. Je to nepřenositelné. Vlastně všechno je nepřenositelné. Dojmy málo sdělné. Když to opravdu zažijeme, je to miliardkrát lepší, než nám kdo říkal, i když je to třeba hrozné, ale zažili jsme to – to je to zlato.

V představách je všechno silnější, ale ten nejsilnější matroš je raritní, neopakovatelná realita - každý další okamžik. Kdo to cítí, ten to ví. V každé situaci, kterou zažíváme, třeba i teď, když tohle čtete (já zas když to píšu - úplně zacyklený hledám v bahně zlato, protože chci zbohatnout).

Když se rozhlídnete kolem, kdybyste zbystřili a otřepali se od každodenních starostí, které vás oblepujou a oslepujou, jsou tam všechny odpovědi na všechny otázky ohledně života, vesmíru a vůbec.

Ne 42, ale 23. To číslo mě pronásleduje a zároveň baví. Třeba teď je 23:04. O tom čísle je film s Jimem Carreym, který ho taky všude vidí. Nebo spíš já ho taky všude vidím. Jako Jim.

Filmy jsou vždycky o krok napřed před realitou.

Tři e-maily

Ležel jsem na Podolí ve čtyřúhelníku s holkou nahoře bez, s holkou, která četla horor od Stephena Kinga, a s holkou, která seděla na lehátku a škrábala se na bradě. Ta jediná si mě trochu všimala. Nahoře bez sebou šila na lehátku, telefonovala a volnou rukou divoce gestikulovala, zřejmě aby se na slunci trochu ochladila.

Bylo jen dvacet tři stupňů. Hrálo to, ale nebylo moc horko ani moc lidí. Teda až na to, že ve větším ze dvou bazénů se konalo mistrovství republiky. Všude chodily adrenalinově vysmáté nabušené kočky. Každou chvíli se startovalo a na plné kule hrálo pořád stejné motivační metalové intro.

Snažil jsem se číst knihu Svatební pizza od nějakého Poláka. Dva příkalení týpci si házeli frisbíčkem. Lítalo jim všude možně. Měl jsem jim chuť říct, ať si jdou házet do rohu mimo lidi, nebo rovnou zajít za plavčíkem, ať jim to řekne. „To není bonzáctví, akorát prostě nechci dostat talířem po hlavě, to je všechno,“ obhajoval jsem se před imaginárním kámošem.

Dutý zvuk. Týpek o dvě lehátka dál to koupil.

„Promiňte,“ přiběhl si házeč pro svůj nástroj. Pachatelem byl ale jeho protihráč, který se ke svému zločinu neznal.

„To bylo přímo do hlavy,“ křivil tvář zasažený a jeho přítelkyně se tvářila, jako by to sama koupila.

„Nechcete si jít házet třeba do rohu?“ využil jsem situace k zamýšlenému dotazu.

„To je taky dobrý nápad,“ odcupital týpek. Na chvíli to utnuli, ale za dvě hodiny zase házeli v lehačí zóně. Nikomu to nevadilo, tak jsem nechtěl prudit. Abych si nepřipadal tak bezbranný, slíbil jsem si, že pokud mě trefí, hodím jim talíř za plot. Psychicky to pomohlo.

Večer jsem bloudil po Praze v lucidním snu. Otáčel se po holkách, potácel se, ale nikde se nezdržel. Volně přecházel z minuty do minuty a na ničem neulpíval, na ničem nezáleželo. Praha byla jako noční můra odpůrce multikulturalismu – všude samí cizinci. O Čecha člověk nezavadil, a když jo, vypadal taky jako cizinec. Praha se v létě mění ve výletní lunapark.

Všichni proti všem v opojení červencové soboty. Přestal jsem hledat klíče své samoty a jen šel, šel dál, baby, kam mě pán bůh zval. Zval mě do Sparu. Byl plný turistů a holek, takže jsem nakupoval asi hodinu. Snědl jsem to na Slováci na lavičce vedle páru, který si při západu slunce dával předebru.

Na náplavce můj lucidní stav gradoval v tanci. Parket v Bajkáči byl tím pravým místem. Napřed jsem se jen pohupoval, ale nakonec jsem se probojoval až před Djku, která s vážnou tváří byla k pošušňání. Vypadala jako Španělka, ale byla to Češka. Tančil jsem jak Dan Bárta. Užíval jsem si svoje tělo ve vesmíru vibrací. Nepřemýšlel jsem, jestli se na mě někdo dívá. Díval jsem se já na ně.

Stála tam dokonalá holka. Měla dokonalé nohy, ale hlavně dokonalý zadek. Možná měla i oči. Na holkách nehledám vnitřní krásu, stačí mi ta moje. Ona ji ale měla, milá, prostě

všechno. Stála tam ještě s jinou holkou, která byla taky hezká a s týpkem, který balil jointa. Vypadali srbsky.

Můj tanec přerušila touha chcát. Když jsem se vrátil, seděla ta dokonalá holka s ještě jinou holkou, než se kterou předtím stála, taky hezkou. Vrhla jsem na ně hladový pohled. Asi jsem je znepokojil, zůstaly na mě taky hledět, tak jsem si dřepel k nim. Všechno, co to chce, je adrenalin a depka je pryč. Adrenalin je k samotě klíč. Je volně dostupný a zdarma, stačí osobní angažovanost.

Zeptal jsem se, jak se mají, a představil se.

„Můžu si přisednout?“ přidělal jsem si židličku a vyzpo-
vídal kočičku.

Je ze Slovenska, pracuje ve vegetariánské restauraci, ale chtěla by se živit malováním divadelních kulis. Už už jsem ji zval do divadla, když přišla ta hezká kamarádka, se kterou tam stála, když jsem tančil. Vzala ji kolem ramen a dala jí pusu. Ta kamarádka měla kšiltovku a tak.

„Jsi jenom na holky?“ zeptal jsem se jí, když odešla její.

„Neškatulkuju se, ale do muže som sa fyzicky ještě nezamilovala,“ odpověděla nevinně. Tipovala mi dvacet tři.

„To číslo mě pronásleduje.“

„Když se člověk na něco zaměří, tak ho to vždycky pronásleduje,“ klidnila mě.

Odešla tančit se svou přítelkyní. Občas se na mě z parketu usmála. Přítelkyně mírně žárlila.

„Pěkná holka,“ řekl jsem té druhé, Adéle.

„Jo, mně se právě líbila, tak jsem ji oslovila.“

„Vy se znáte až odsud?“

„Jo, asi půl hodiny. O něco dýl, než s tebou.“

„Ty jsi taky na holky?“

„Sice jsem tři čtvrtě roku měla přítelkyni, ale ne.“

„To asi trochu jo, ne?“

„Když to člověk nezkusí, tak neví, jestli je nebo není.“

„Takže jsi bi.“

„Nejsem. Akorát jsem se jednou zamilovala do ženy, ale od té doby ne.“

„A teďka máš kluka?“

„Jo, čerstvě.“

„Dvě hodiny?“

„Dva týdny.“

„Takže nic vážného zatím.“

„Možná právě jo.“

„Se mnou bys někam nezašla? Jsem takový balič, víš? Lo-dička a tak. Nechceš zajít?“

„Dneska nemůžu.“

„Dneska už je zavřeno. Zítřka.“

„Zítřka už jedu do Ostravy na Colours. Bude tam před tím ještě jeden festival.“

„Tak až se vrátíš, tak mi o tom povyprávíš. Zatím si to všechno můžeš nechat rozležet v hlavě.“

„Pěkně. Já o tom přednáším. Přesně tak se to dělá,“ ozval se její kámoš z vedlejší židle.

„O čem?“

„O seznamování.“

„Máš něco na netu?“

„Sex, cigarety a štěňátka.“

„To si najdu. V Austrálii jsem chvíli bydlel u týpka, který napsal knížku o balení.“

„Jak se jmenuje?“

„Peter Sun. Žízeň je veliká, život mi utíká,“ vytáhl jsem z baťohu mlíko a exl ho.

Vzal jsem si e-mail od Adély, abych jí mohl poslat svou e-knihu, ve které opěvuju ženy.

Když se vrátila kočička Veronika, zapředla s odborníkem rozhovor o žárlivosti.

„Myslím, že žárlivost nemá s láskou nic společného. Láska neexistuje bez svobody,“ vrněla.

„Žárlivost je závist,“ vložil jsem se do toho.

„To nie. Strach a nejistota.“

„Nie. Závist. Prostě závidíš tomu druhému, že si dokáže dovolit víc. Že je víc svobodný.“ Dala mi svůj mejl, abych jí mohl poslat své video ze slam poetry. Dobrá záminka. V Praze člověk musí mít nějaký background. Nic není jen tak. Třeba ji přesedlám.

Když jsem se pak zas promenoval náplavkou, uviděl jsem ve větší skupince hrát na kytaru Lád'u ze Zlína. Moc se mi za ním nechťelo, ale bylo tam pár holek. Dostal záchvat smíchu z toho, že mě vidí a řekl, ať zazpívám nějaké blues.

Začal hrát temné akordy a já improvizovat o tom, že lidi mi říkali, že jsi děvka, ale já se zrovna učil dívat se na svět vlastníma očima a teď's mi tak strašně ublížila. Na nebi zářil úplněk. „Here she comes little girl gonna set me free, all right, come on, down, one more time!“ řval jsem.

Seděla tam Slovenka, co studovala ve Zlíně grafický design. Znal jsem ji úplně nezávisle na Lád'ovi. Seděla v jeho skupince proto, že její spolubydlící, je zpěvačka. A zrzka.

„Mám taky sen zpívat v kapele,“ řekl jsem jí.

„Ty zpíváš?“

„Šaks viděla, ne?“

„Jo, dobře zpíváš. U nás ve zkušebně shánějí tři kapely zpěváka.“

„Co hrajou?“

„Metal, punk a ta třetí nějaký alternativní rock.“

„Bral bych ten alternativní rock. Dáš jim můj e-mail? Dej mi radši dej svůj,“ podal jsem jí papírek a Martina na něj dopsala ten svůj pod e-maily Veroniky a Adély. V poslední době si pamatuju jména lidí.

Všichni se najednou zvedli a šli domů, Přidal jsem se k blondce s výstřihem, která šla na moje metro. Lád'a zůstal a na odchod hrál „Jednou mi fotr povídá“.

„Jak ho znáš?“ zeptal jsem se jí

„Dneska jsme zkoušeli moje songy. Poslala jsem mu je před pár dny a on je dneska už z fleku zahrál. Lád'a je v pohodě.“
Pak trochu moc nahlas pořád říkala, že Lád'a je v pohodě. Výstřih mě ale bavil.

Dva e-maily

Na přechodu před Národním divadlem stála holka se zeleným kolem.

„Pěkné kolo,“ pochválil jsem jí ho, ale ve skutečnosti jsem říkal tomu kolu: „Pěkná holka.“

„Díky. To jsem dostala před pěti lety. Zrovna jsem si ho dovezla do Prahy.“

Naskočila zelená. Společně jsme přecházeli.

„Odkud jsi?“ snažil jsem se udržet ji na drátě.

„Z jižních Čech.“

„Tam je hezky.“

„A ty?“

„Ze Zlína. Tam je taky hezky.“

Šli jsme spolu po Mostě Legii.

„Jdu pozdě na schůzku,“ dala si k uchu mobil: „Už se blíží.“

„Proč nejedeš na kole, když máš zpoždění?“

„Protože jsem se s tebou zakecala,“ usmála se a nasedla.

„Tak se měj.“

„Šla bys na schůzku?“

„Co?“

„Jestli bys šla někdy na schůzku. Se mnou.“

„No, můžem někdy zajít na čaj.“

„Máš e-mail?“

Prozradila mi ho, šlápla do pedálů a pomalu se vzdalovala. Přidal jsem do kroku a vyšlápl Petřín.

„Nevíte, kde je dobrý výhled na Prahu? Bez stromů?“ zeptal se mě anglicky starší týpek v tričku s nápisem Blues.

„Když půjdete pořád dál, narazíte na fakt pěkný.“

Připojil se ke snědé ženě a při každé odbočce se otáčel a ptal se mě kudy.

„Ještě dál. Je to tak pět minut, ale stojí to za to,“ povzbudil jsem je. Pak jsem je zastavil: „Odkud jste?“

Otočila se ta žena. „Já jsem ze Španělska. On je z Polska.“

„Ze kterých měst?“

„Já z Malagy.“

„Já z Varšavy.“

„A přijeli jste jen do Prahy nebo nějak víc cestujete?“

„Přijeli jsme do Karlových Varů.“

„Takže jste nějakí filmaři?“

„Já jsem literární kritička. On je filmař.“

„V úterý tady uvádím svůj film Ida,“ vložil se nenápadně bluesman.

„Tak to se možná stavím.“

„Když mi dáš e-mail, tak tě pozvu. Ale nemám moc paměť. Musíš mi to připomenout,“ obrátil se na Malažanku.

„Tak mi dejte svůj e-mail, připomenu se vám.“

Pawel Pawlikowski znal Havla. Natočil o něm v osmdesátém osmém dokument. V den, kdy se vysílal na BBC, Havla zavřeli.

„Viděl jsem teď v dokumentu Olga záběry, kde ho zrovna pouští v listopadu osmdesát devět. Jsou tam jeho kámoši a on je zve večer na party. Je úplně šťastný.“

„To věřím. Havel nevěřil, že v Československu někdy bude revoluce. Říkal, že lidi jsou moc pasivní.“

„Fakt jo?“

„Jeho nejoblíbenější spisovatel Hrabal podepsal petici proti němu.“

„Antichartu?“

„Jo. Havel říkal, že je to pořád nejlepší spisovatel. He's a writer not a fighter. Je tu moc turistů. Dřív tu bylo příjemně prázdné.“

Jeho mladá přítelkyně učí španělštinu poblíž Šanghaje. Není to tam prý fajn. Moc lidí a smogu.

„Ty ale nevypadáš úplně česky,“ řekla mi.

„Jsem jen napůl Čech. Můj otec je ze Sýrie.“

„Jsem si hned říkala, že máš takový funny obličej.“

„Jo, už jsem slyšel, že vypadám jak Mickey Mouse.“

„Mickey Mousem bych to zrovna nenazvala, ale je takový zvláštní.“

Myslím, že po mně jela. Pak mi ještě pochválila boty.

Spoj

Seděl jsem v kupé a v rytmu pražců odčítal rychlé kilometry, kterými jsem se vzdaloval od bolestně magnetizující čakry Hradiště. Od úsměvu, který je jako jed a já ho jed a teď jedu od něj, protože musím. Byl jsem moc napojený, ale nespojený. Napojený ve smyslu zacyklený, ale ne napojený ve smyslu ukojený. Oknem do mě proudila záplava světla. Letokruhy okna, ztopořené topoly, tyrkysová kunda, strom, stín, strach ze všednosti a zase soumravné slunce toho nejoranzovějšího odstínu. Aranžoval jsem si myšlenky. Napsal jsem jí pěti dílnou esemesku. „To je pěkné,“ odepsala.

Stačilo. Muselo. Měla málo kreditu. Byla ochotná psát na netu, ale já byl ve vlaku.

To není důležité. Důležitější je, že je krásná. Krásná je banální slovo, ale vyjadřuje tu bezmoc básníka. Rezignaci na květnaté metafory. Vždyť jsem taky jen člověk bažící po doteku. Když ale není, vracím se ke slovům jako holka, co nemá kam jít.

Má krásnou tvář, krásný tvar. Její tvary se mi spíjí s tvary krajiny za oknem. Podvečerní letní jas je výraz jejich očí. Pražce tepou jako moje srdce. Je tu nevyčerpatelný hlad po nových zážitcích.

Aby člověk mohl psát, musí usnout. Propadnout se do emoce, jako by bez zadních vrátek.

„Nejsi důležitá. Důležité je to, co v tobě vidím,“ řekl jsem jí včera poněkud neromanticky. To, že má kluka, mi umožňuje říkat tyhle upřímné věci. To, že toho moc nenamluví, mi umožňuje mluvit sám. Ne, že bych se nezajímal o to, co říká.

„Ty básně, co mi posíláš, čtu příteli. Vadí ti to?“

„Ne,“ lžu. „Jsem otrkaný z blogu.“

Píšu jí, kdy a co mě napadne. Jejich schůzky musejí být plné méj poezie.

„On si myslí, že jsi nějaký zoufalec. Že je ti třicet a píšeš sedmnáctce.“

„A co bych měl podle něj dělat?“

„Mít ženu, děti, dům.“

„On je jako nějaký racionální?“

„Ani ne, ale víc, než ty.“

„Ty si taky myslíš, že jsem zoufalec?“

„Mně připadá, že je ti dvacet tři.“

Monstrózní moderní rozestavěný kostel Starého města se nad námi tyčí, padá noční déšť, po silnici jezdí auta.

„Teď bysme měli být někde u moře. Je léto. Tohle jsou naše životy,“ zatoužím být někde, kde to žije.

„Já s tebou neplánuju budoucnost. Chci se s tebou jen tak občas sejít.“

„Já v tobě něco vidím, ale ty to ve skutečnosti nejsi. Ty mi to jen připomínáš. Ale to, že to v tobě vidím, něco znamená. Spojuje nás to a zároveň rozděluje. Jako když jsou dva přátelé, a pak spolu něco mají. Už nejsou přátelé. Milenci jsou vlastně svým způsobem nepřátelé.“

„My jsme s přítelem nejlepší kamarádi.“

„Nejste, kamarádi na sebe nežárlí.“

„Žárlí.“

„Nežárlí. Kamarád je někdo, kdo ti dá úplnou svobodu být, kým jsi, a přicházet na to jakýmikoli zkušenostmi.“

„Nebavme se o tom. Já na to mám jiný názor. Asi nemám tolik zkušeností.“

„Já jen opakuju, co řekl Jim Morrioson. Nemám žádné zkušenosti.“

Nebyla namalovaná jako pokaždé (třikrát) předtím, protože už se odlišila a chtěla jít do vany, když jsme se domluvili. Vypadala stydlivě, naze a vypsychovaně.

„Chci, abychom byli kamarádi.“

„Ale mně se líbíš.“

Ubalila si tabák javanese a kouřila. Hrbil jsem se vedle ní na schodech před nějakým obchodem a studoval její profil. Zapomněl jsem, že ji vlastně vůbec neznám.

Teprv ji odkřívám, ozývá se zpoza mého poznání. Je to vzrušující. Po tom, co jsme se viděli poprvé, řekla, že ji štve, že prožívá přítomnost s někým jiným, než se svým klukem, a že se jí to líbí. Jako že ji štve, že se jí to líbí.

Líbilo se mi, že se jí to líbí. Jí se líbilo, že se mi líbí. Zároveň jí vadilo jak to, že se mi líbí, tak to, že se jí líbí, že se mi líbí. Její kognitivní disonance se mi líbila. Taky to, že je věrná.

Samozřejmě jsem ji sváděl. Samozřejmě jen podprahově, já to jinak neumím. Jednak jsem srab, druhak mě to víc baví – hra náznaků, co ten druhý pozná, co pochopí, pak to třeba říct a na chvíli vystoupit na práh. Kdyby nebyla počestná, tak by se mi znelíbila. Podprahově. Taky kognitivní disonance. Věrnost je sexy.

„Potkal jsem na Vincentovi Nikol. Říkala, že tě mám nechat na pokoji.“ Smích.

„Zkoušela to na tebe někdy Nikol?“ zeptal jsem se. Nikol je na holky.

„Ne, Nemyslím si, že se s Nikol přitahujeme.“ Ona je taky na někdy na holky.

„A my dva se přitahujeme?“

„Na to ti nebudu odpovídat. Myslím, že znáš odpověď.“

„Aha, nebyl jsem si jistý.“ Chápal jsem to jako jo. „Ty mě přitahuješ. Víš proč?“

„Proč?“

„Uhm... To by zas bylo na báseň.“

Když vás někdo přitahuje, tak je vám s ním dobře. Můžete to jen cítit a mlčet, ale když tomu druhému chcete tu šťastnou zprávu sdělit, dobrým nástrojem jsou verše a rýmy. Dá se za ně schovat a dá se jimi i odhalit - opojný koktejl. Podmínkou je, že ten, komu píšete, musí mít ucho pro básně. Jinak je to hlavou proti zdi. Ale ona ho zrovna má.

Podle toho, jestli ty ódy napíšu dobře nebo špatně, poznám, jak moc mě přitahuje. Já píšu čím dál líp, teda podle svého pocitu. Ani mě neodmítá ani nepřijímá, což je pro básníka ideální konstelace – nejlepší vztah, jaký se svou múzou může mít. Vznáší se poblíž ve stavu beztlíže. Jakmile se k ní přiblíží moc blízko, spálí si svá motýlí křídla.

Přejde do jiné inkarnace – do medvěda, gorily nebo něčeho jiného alfa samčího. Vystrašeně si obhlíží teritorium a mučený starostmi o něj postupně zjišťuje, že to, co v ní viděl, se vytrácí. Že už to není ona, protože on sám se vytratil a už to není on.

Když ho úplně odmítá, tak to taky nejde. To ho zas smete vítr či ztratí vědomí poté, co narazil do té zdi.

„Já taky nemyslím na to, že máš sedmnáct. Ani si už nevzpomínám, jaký jsem v sedmnácti byl a co to znamená.“

„Budu mít osmnáct.“

„Kdy?“

„V listopadu.“

„To je za dlouho.“

„Není.“

„Osmnáct už je moc. Dělán si srandu. Ale v něčem to moc je. Šestnáct je zas málo. Z šestnáctek mám fobii.“

Nevěděl jsem, jestli ji to psaní neotravuje, protože jednou třeba odepsala: „Nech nás spát.“ Tak jsem se omluvil a chtěl na ni zapomenout, ale druhý den mi sama napsala. To je trochu nefér, ale baví mě jí psát. Píšu jí dobře, letím si na tom. Jen se nervózně ohlížím, zda jsou zadní vrátka pořád otevřená.

Ty esemeskové básně jsou stylizované i skutečné, věcné i akcentované, ale v jakém poměru, to nevím. Nedokážu říct, jestli to myslím vážně, když jí píšu, že ze včerejška mi v hlavě zůstaly její obrysy a já je teď obtahuju štětcem svého zájmu a jestli je ten zájem láskou, tak jsem ztracen. Když to píšu, tak to vážně myslím, ale psaním se z toho zároveň vypisuju. Problém slov je, že co je řečeno, pouštíme z hlavy. To je průser spojení: „Miluji tě.“

Psát jí mě baví a zároveň bolí. Možná mě baví, že mě to bolí. Je ale třeba si ten masochismus neustále uvědomovat, jinak se může stát náročným z něj vystoupit.

Budeš mě chtít vidět? Budeš. Budu sebou sjetý. Budeš chtít jen věty. Budeš chtít - mé srdce rozčtvrtit. Já budu taky chtít.

No pain no gain, jak říkají Amíci. Vážně to nikdy nemyslím a zároveň to vážně myslím vždycky stejně jako je to s každou stejné a zároveň vždycky jiné.

Nemyslím, že jsem v tom jiný, než ostatní. Snad jen v tom, že to buď nikdy nenechám zajít daleko já, nebo ta holka. Ale v tom jsem vlastně taky stejný. A jiný zároveň. Jsem just a young boy looking for a way to find love, jak zpívá Mc Cartney and I did it my way, jak zpívá Sinatra. You can't hurry love no you just have to wait because love don't come easy, jak zpívá Phil Collins. Je to hořká hra, ale nehoří to.

Vystupuju v Praze, anonymním, zrychleném „městě opravdové emoce“, jak hlásá reklama v metru. Zamilovat se tu můžete pětkrát denně. Je tady na to atmosféra. Žije to tady. Je tady mezinárodní letiště, slyšíte tu jazyky z celého světa. Ale ona tu není. Jsem pořád napojený.

Takže je to tu o ničem, ale zároveň úplně nejlepší místo na světě, protože ona je nerealizovatelná, tedy nereálná.

„Můžu být jen tvou nepřítomností,“ naznačila mi.

Ale i ve slově nepřítomnost je slovo přítomnost, možná i silněji, než v samotné přítomnosti, protože negace negované vždycky kontrastem rozezní. Takže něco uvnitř se pořád